XVII. évfolyam 1. szám. Ára: 1 forint 1961. január 5.

Vasvári Anna rajza

— Mit néz? Nem látott még antialkoholista propagandát?...

Mi lenne ha...

Gerő Sándor rajza

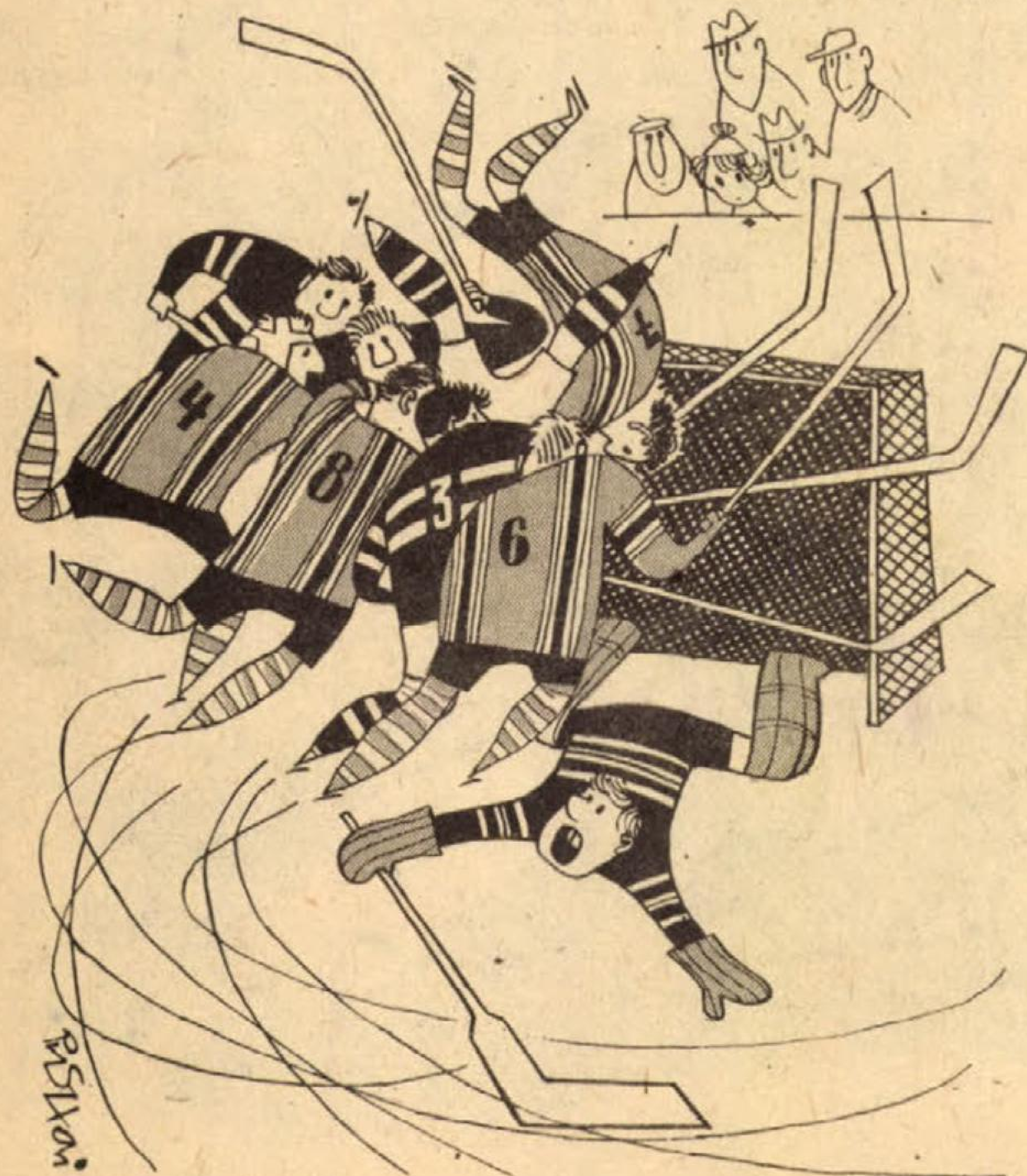
– Én csak két disznót nevelek! Az nekem elég!

– Akkor én csak két kilincset reszelek! Az nekem elég!

Taktikai fordulat

Pusztai Pál rajza

– Kár a gőzért, fiúk! Lenyeltem a korongot!

Nagyképűség

Várnai György rajza

Pesti sanzon

A házmester csoszogva nyit kaput.
Mint csengő-hangok, szaggatott jelek
föl-fölriasztó kis vonásai,
lépte nyomán a hóban fénylenek.

Álomszilánkok karcolják szemét,
s egy teljes álma nem volt még soha:
E zaklatott villódzó éjszakán
találkozik házmester s kora.

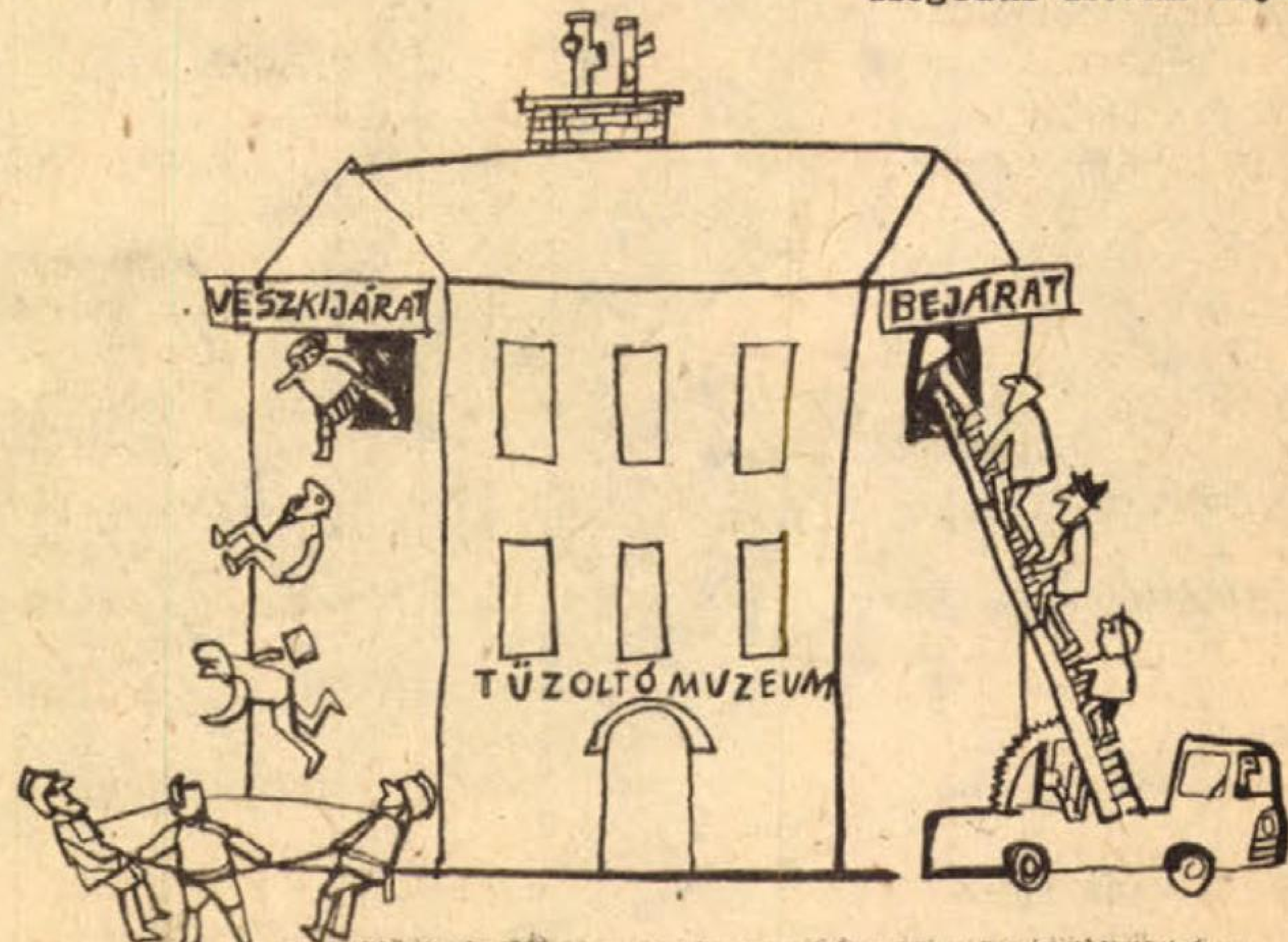
Tíz éve már ő nyit nekem kaput.
Rég ismerősöm minden mozdulat,
hányféleképp mondott jóéjszakát,
a nyári, téli, őszi hangulat?!

És évről évre lassabban csoszog.
Sokára gyúl a lámpa, késve jő.
Ha csengetek s várom — félek gyakorta;
Hogy elviszi egy huzatos idő.

Mezei András

Tűzoltó-múzeum nyílt

Hegedűs István rajza

A KÍSÉRLET

Színhely: Seregélyi Swift Ottó egyszerűen berendezett dolgozószobája. A mester szatíra-írási kísérletre készül. Az előkészületeket megtették: az íróasztalon papír, ceruza, radír, cigaretta, gyufa. Izgatott vagyok: egyedül képviselem a sajtót ezekben a felemelő percekben. A mester halk hangon még néhány utasítást üvölt az asszisztensnőjének, aki egyben a felesége és gyermekeinek anyja:

— Vidd ki a kölyköket a szobából!... Így nem lehet dolgozni!

Az asszony szótlanul kiviszi a gyerekeket.

— Tegyél fel kávét! — hangzik az újabb utasítás.

Az asszony szótlanul kimegy kávét főzni. Kisvártatva visszajön:

— Nincs itthon kávénk. Adjál pénzt!

Most mi lesz? Néhány perccel a szatíra-írási kísérlet megkezdése előtt kiderül: nincs kávé. Seregélyi Swift azonban ura az idegeinek. Lázasan számol, számol, aztán egy húszast ad a feleségének.

És most elkezdődik...

Öt óra öt perc. A mester nyugodt, tekintete bizakodó. Öt óra öt perc egy másodperc. A mester kezébe veszi az irónt. Öt óra öt perc két másodperc. Az irón hegye papírt ér. Koppanás. Mit koppanás! Robbanás. Eláll a szívverésem. A plajbász megindul a papíron. Úgy hallatszik, mintha egy villamos indult volna el. A mester ír. Szatírát ír. Zümmögve kopik a grafit. Ha egy pillanatra felemeli a ceruzáját, a zúgás megszűnik, és csak az órám tik-takolását hallom. Tik-tak, tiki-tak. Vagy az a szívem? Visszafojtom a lélegzetem. Seregélyi Swift bemondja a magasságot:

— Előadó!

A hangja derűs. Reflexei jók. Kritikai érzéke kifogástalanul működik. Keze biztosan fogja az irónt. Tik-tak, tiki-tak. Körülötte egyre sűrűbb a levegő.

— Főelőadó! — kiáltja a mester elégedetten és cigarettára gyújt. A gyufa vijjogva csúszik végig a doboz oldalán. Csakhamar füstfelhő csap ki Seregélyi Swift szájából. A tüdeje — idáig hallom — dolgozik: hu-phu, hu-phu...

— Osztályvezető!... Főosztályvezető! — hallom a magasságot.

— Minden rendben?

— Fenét! Nem találom a hamutálcát!

— Ott van a bal könyöke mellett — figyelmeztetem.

— Köszönöm.

Büszke vagyok: én is segítettem a kísérletben. De figyeljünk tovább. Tik-tak, tiki-tak. Seregélyi Swift felordít. Odaugrom. Uramisten, mi történt? Kitörött az irón hegye. Gyors csere. Mehet tovább. Minden rendben.

— Igazgató! — kiáltja a mester. A szeme kigúvad. Arca kék. Haja égnek áll. Öt óra negyven perc.

— Minden rendben?

— Minden rendben.

Seregélyi Swift lázasan ír. Szája csücskében cigaretta. Hu-phu, hu-phu. Hajából villamos szikrák pattannak ki. Bal füle világít.

— Igazgató — nyögi a mester, és kibontja a nyakkendőjét.

— Ezt már hallottam. Tovább! Feljebb! Gyerünk!

— Megpróbálom... Főigazgató!...

— Bravó!

— Főfőigazgató!

— Remek! Tovább!

— Főfőfőigazgató!

— Ez az! Tovább!

— Főfőfőfőigazgató! Főfőfőfőfőfőfőigazgató!

— Kitűnő! Mindent bele! — kiáltom lelkesen.

Abban a pillanatban az irón megáll. A zúgás megszűnik. Seregélyi Swift elsápad. Ceruza-hiba? Nem, nincs semmi baj, a mester tovább folytatja az írást. Azazhogy mégsem. A ceruza ismét kihagy, aztán megáll.

— Baj van? — kérdem rémülten.

A mester eldobja a ceruzáját és felsóhajt:

— Kifogyott a kurázsim...

A legeslegutolsó pillanatban sikerült leszállni a székről.

Mikes György

Mi lesz veled emberke?

Gerő Sándor rajza

Mobutu: Ki fog engem addig támogatni?!

A ház ura

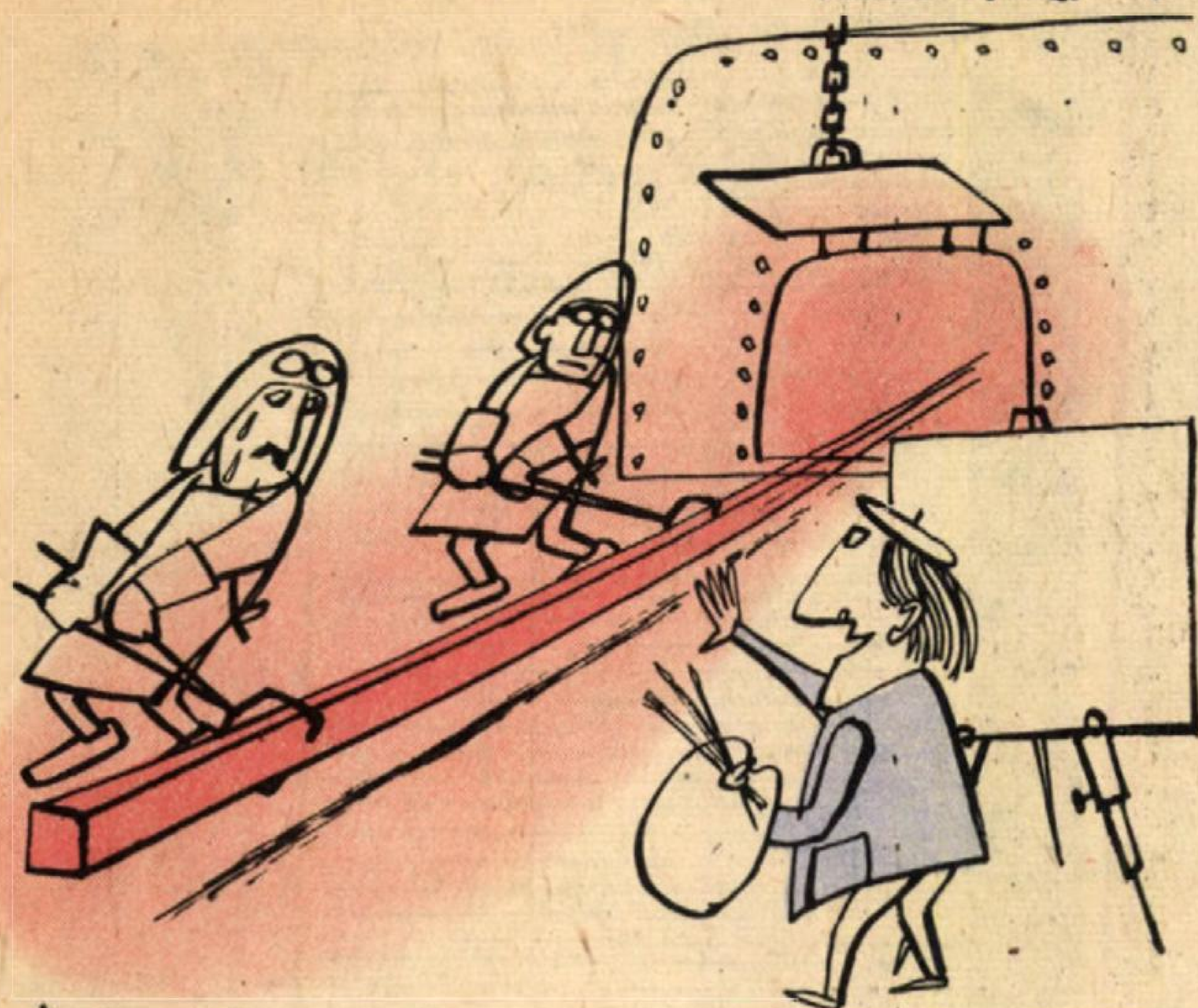
Vasvári Anna rajza

Isten után az első

Művészek az üzemben

Várnai György rajza

– Most maradjanak így, amíg megfestem a képet! . . .

Egy párizsi bisztróban

Szegő Gizi rajza

– Tudod, Susanne, minél inkább közeledik a bevonulásom napja, annál inkább kezdem hinni, hogy ezeknek az algériaiaknak igazuk van! . . .

Jasznaja Poljanában egy látogató beszélgetés közben kifejezte azt a véleményét, hogy Tolsztoj túlságosan keményen bánt Karenina Annával, amikor egy vonat kerekeivel gázoltatta halálra. Erre Tolsztoj azt felelte:

– Puskin azt mondta egyszer baráti körben: „Képzeljétek, mi jutott eszébe »Anyegin«-em Tatyánájának! Férjhez ment! Ezt nem vártam volna tőle!" Ugyanezt mondhatom én is Karenina Annáról. A hőseim és hősnőim néha egészen másként viselkednek, mint én akartam volna.

*

Tolsztoj egyik régi barátja, A. V. Gyakov – kedélyes, víg ember – gyakran ellátogatott Jasznaja Poljanára. Egyszer frissen vágott erdőn keresztül vezetett sétájuk. Gyakov, aki testes, hamar elfáradó ember volt, végignézett a fatönkökön és így szólt:

– Szebb lenne itt a séta, ha minden fatörzsre birkabőrt terítenének. Így azonban a fatönkök kemények és nedvesek, sehová sem lehet leülni.

Tolsztoj nyomban megfelelt:

– Ugyan, barátom, minek kellene annyi birkabőrt elpazarolni? Elég lenne egyet a fenekedre varrni, akkor leülhetnél, ahol neked tetszik.

*

I. V. Alekszejev, aki 1877 őszétől négy éven át volt Tolsztoj gyermekeinek nevelője, feljegyezte Tolsztoj egyik humoros és tanulságos elbeszélését. Címe:

A gomba

Élt egyszer egy gazdag úr, akivel hirtelen szerencsétlenség történt: megbolondult és azt képzelte, hogy ő nem ember, hanem gomba. Nem evett többé, feltette a kalapját, lement a pincébe, ott lekuksolt és mindenkinek azt erősítgette, hogy ő gomba.

A szolga mindennap odavitte neki reggelijét, ebédjét, kávéját, teáját, de ő sem enni, sem inni nem akart, mert a gomba nem tesz ilyesmit. Akárhány orvost hívatott is a felesége, egyik sem tudott segíteni rajta, mert ő hallani sem akart semmiféle gyógyszerről.

Végre akadt egy orvos, aki vállalta, hogy meggyógyítja. Keresett egy éppen olyan kalapot, mint amilyent az úr viselt, lement a pincébe és odakuksolt a beteg mellé. Ott ült egy órát, két órát s egy árva szót se szólt.

Az úr nézegette, nézegette, végül megkérdezte:

— Te gomba vagy?

— Igen, gomba vagyok, — felelt az orvos.

— No jó, én is gomba vagyok — mondta az úr.

A szolga lehozta az ebédet, eléjük tette és elment. Az orvos várt egy darabig, aztán kinyújtotta kezét az étel után és evett belőle.

— Hogy van az, hogy te eszel? — kérdezte az úr. — A gomba nem szokott enni.

— Dehogy nem! Eszik a gomba is, hiszen táplálék nélkül elpusztulna.

— No, akkor én is eszem egy falatot.

Ettől kezdve az úr mindent megevett, amit a szolga hozott, és szemlátomást erősödött. Egyre inkább érezte, hogy szüksége van friss levegőre. Egyszer ebéd után így szólt hozzá az orvos:

— Mit gondolsz, ne menjünk egy kicsit sétálni a kertbe?

— De hát szokott a gomba a kertben sétálni?

— Bizony szokott! Nézd csak meg, hány gomba üldögél ott!

— Akkor gyerünk mi is!

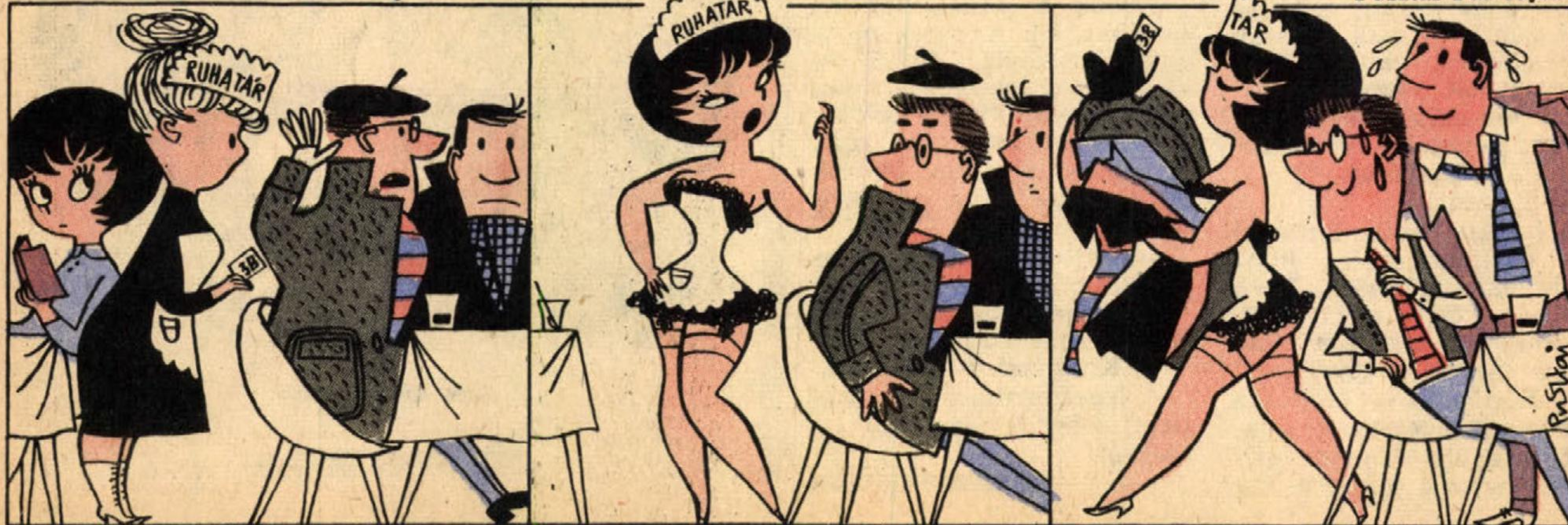
Így aztán a gombából — lassan újra ember lett.

E történettel kapcsolatban mondogatta Tolsztoj, hogy ő úgy jár a parasztokhoz, mint ez az orvos az úrhoz. Lekuksol melléjük, és látszólag elfogadja zavaros gondolataikat, hogy a maga igazságait megértesse velük.

M. T.

Jucika kisegít

Pusztai Pál rajza

A huligán

Toncz Tibor rajza

egyedül . . .

kettesben . . :

és a galeriban . : .

Dán apróságok

Az étteremben éppoly lassan szolgálják ki a vendéget, mint Pesten. Egy este Koppenhága egyik legelőkelőbb bárjában és éttermében, az Atlantic-ban vacsoráztam néhány dán barátommal. Félóra hosszat csak messziről láttunk pincért, (de az mosolygós pincér volt). Később aztán mégiscsak megjelent egy talpig frakkba bújtatott főúr és leereszkedett asztalunkhoz. Amikor azonban rendelni kezdtünk, szomorúan rázta a fejét:

– Ez sajnos, nincs. Sajnos, elfogyott – és kihúzta a fél étlapot.

Felderült a képem, dán házigazdám pedig meghökkenve kérdezte:

— Minek örül ennyire?

Szelíden feleltem:

– Hogyne örülnék. Otthon vagyok. Végre igazán Pesten érzem magamat . . .

*

Nemrég egy feltűnően csinos, fürdőruhás lány képe jelent meg Dánia egyik legnépszerűbb napilapjában, az Ekstrabladetben. A kép fölött így hangzott a cím:

„Egy lány börtönbe készül."

A szövegből pedig az derült ki, hogy Jaqueline Foster kisasszony Dániába érkezett – a koppenhágai börtön meghívására. Az ünnepi alkalomból a fogház főfelügyelője a következő nyilatkozatot adta:

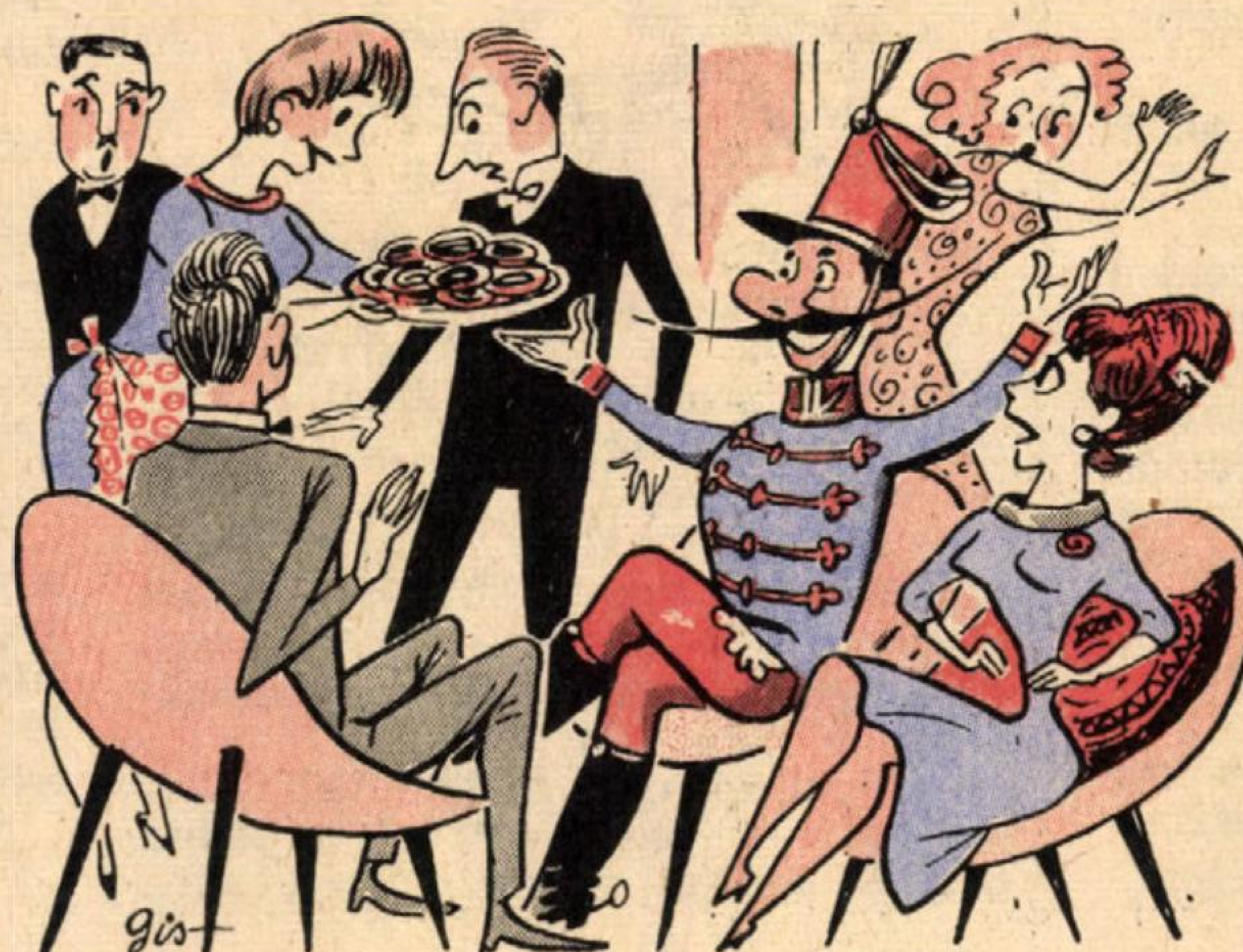
– Foster kisasszony bikiniben fog fellépni a börtön bálján. Szegény rabok, éveken keresztül úgyis csak a rácsokat nézik, hadd lássanak már egyszer valami szépet is . . .

A rabok nyilatkozatát a lap nem közölte.

K. T.

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

– Végre, bejgli! Az ünnepek alatt szinét sem láttam!

Sportszerű eljárás

Az egész világ sporttársadalmát megdöbbentette Roy Paul veterán angol labdarúgó vallomása. Ez a kitűnő „amatőr"-játékos elmondta, hogy nagyobb mérkőzések előtt a konkurrencia megvesztegette és egy alkalommal 500 fontot is kapott, mert győzni engedte, sőt segítette az ellenfél csapatát. Hogy csinálta ezt a bravúrt? Ezt is elmesélte. Rosszul passzolt, a jó labda előtt felbukott és olykor egy tizenegyeshez is juttatta az ellencsapatot.

Angliában óriási felháborodás követte a vallomást. Aztán sportnemzethez méltó megtorlással jártak el: Roy Paulnak kézbesítették az adóhivatal végzését, amely szerint a megvesztegetésből eredő eltitkolt jövedelem adóját és annak száz százalékos bírságát azonnal fizesse be. Van még sportszellem a szigetországban!

* * *

A borravaló körforgása

Takács Zoltán rajza

Z. Jurjev:

A REFLEX

Valahányszor Pjotr Ivanovics megérkezett a korcsolyapálya ragyogón megvilágított bejárata elé, és megpillantotta a hatalmas táblát, mely fennen hirdette, hogy 100 000 négyzetméter jég várja a sport barátait, azonnal megroggyant a térde, és a szíve úgy vert, mint a gőzkalapács.

Atyaúristen — gondolta búsan —, micsoda méretek! És minden négyzetmétert önnön testével kell az embernek simára csiszolnia!...

Másfél hónapja történt. A doktor bácsi megpaskolta Pjotr pocakját, mely olyan barátságosan domborodott, mint a tükörponty a majonézes mártásban, és imigyen szólott:

— El kell tüntetni a hasikát!

— Hová? — kérdezte Pjotr rémülten.

Az orvos szigorúan nézett rá, és így folytatta:

— Korcsolyázni kell járnia.

— Nem lehetne inkább diétázni vagy valami pilulákat szedni? — kérdezte Pjotr Ivanovics szepegve. — Tetszik tudni, nekem még életemben sem volt korcsolya a lábamon.

A doktor azonban engesztelhetetlen volt. Ezen a napon kezdődött Pjotr Ivanovics keserves kínszenvedése. Nagyon rossz tanulónak bizonyult.

Amikor először megbotlott és hasravágódott, még volt ereje a tréfához:

— Roppant sikamlós mesterség.

Másodszor is elterült. Most már kevésbé magabiztosan morogta:

— Lassan járj, tovább érsz.

Amidőn pedig belebukfencezett a pályát szegélyező hóbuckába, egyáltalán nem nyilatkozott.

Még a szánkó sem segített rajta. Elég volt, ha odatámogatták hozzá,

máris letottyant, és magára borította az alkalmatosságot.

— Először az egyik lábával lökje el magát, azután a másikkal — magyarázta neki az oktató, alig türtőztetve bosszúságát.

— Süket duma! Mit gondol maga főokos, a harmadik lábammal lököm el magam? — kérdezte Pjotr Ivanovics metsző gúnnyal, amint kikászálódott a szán alól.

— Nem, ez nem megy! Abba kell hagyni! — mormogta. Irigykedve gondolt azokra az emberekre, akik ágyban, párnák közt halnak meg, körülöttük részletre vásárolt könyvek, orvosságos üvegek és rokonok.

— Milyen sorsra jutottam! Még a fürdőbe sem merek elmenni. Megöl a szégyen! Az egész testem tele van kék foltokkal. Olyan, mint a leopárdé!...

Már-már úgy gondolta, hogy fel sem kel fektéből, hanem hasmánt csúszva közelíti meg a kijáratot, amikor valahonnan elülről, hirtelen ismerős hang ütötte meg a fülét:

— Pjotr Ivanovics, no ugyan nem gondoltam, hogy itt találkozom magával!

Pjotr Ivanovics szíve őrült dobogásba kezdett. Pontosan előtte, mintegy húsz méternyire állt a főnöke, aki feléje fordult, intett neki, és így kiáltott:

— Szaladjon gyorsan ide hozzám, egy kis megbeszélnivalónk van!

„Nem tudok" — akarta kiáltani Pjotr Ivanovics, de nyomban az az érzése támadt, hogy a teste a szokásnak engedelmeskedve meghajlik, keze görcsösen szorítja a beleképzelt, jelentéseket tartalmazó dossziét és megindult...

Igen, igen, ment, hol az egyik, hol a másik bal lábával lökte el magát, repült, mint a madár a nagy főnök hívó szavára. Odaérkezett, hetykén lefékezett, kétrét hajolt, és így rebegett:

— Parancsára, főnök elvtárs...

Oroszból fordította: Pogonyi Antal

Megtérésem története

„Az Elvis Presley-ellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság" írásbeli megrovásban részesített, amiért tiszteletlen hangon írtam a minden kétséget kizáróan világhírű amerikai táncdalénekes legújabb lemezéről. Ez a bizottság Budapesten működik, s csak azért nem írom meg a címét, mert nem akarom, hogy feljelentésekkel halmozzák el ezt az amúgyis túlterhelt testületet. A bizottság különben in contumaciam hozta meg ítéletét, meg sem idézett, s az esetleg hivatalból kijelölt védőmmel sem léphettem érintkezésbe. Bűnömet az „O sole mio" régi olasz dallal kapcsolatban követtem el. Presley ezt a dalt újjáénekelte, olyan sikerrel, hogy csak Angliában egymilliót adtak el eddig ebből a lemezből. Én pedig voltam olyan tiszteletlen, hogy Presleyt rock and roll-veteránnak neveztem, s Giglivel állítottam szembe.

A levél felnyitotta a szememet és a fülemet. Zenei tévúton jártam eddig, de talán még nem késő a megtérés. Átértékeltem egész zenei múltamat, s villanásszerűen ráébredtem a valóságra. Rájöttem arra, hogy Elvis Presley a világ legjobb énekese. Beceneve – The Pelvis (A Medence) – azt példázza, hogy a bel cantónak ez a manapság utolérhetetlen mestere olyan csípőmozgással kíséri dalait, hogy szinte vizuális gitárnak tekinthető.

A továbbiakban mindenekelőtt azzal a rágalommal szeretnék leszámolni, hogy Elvis Presleynek nincs hangja. Igenis van hangja, s ennek a hangnak 0 fokú száraz levegőben másodpercenként 331 méter a terjedési sebessége. A levegőhullámok a külső hallójáraton áthaladva megrezgetik a dobhártyát, a hallócsontocskákat stb., stb.

Rádöbbentem arra is, hogy hamis isteneket imádtam akkor, amikor Caruso, Gigli, Svanholm, Saljapin, Székely Mihály és mások hangját jobbnak ítéltem, mint Elvisét. A reklám vezeti az embert félre. Kíváncsi lennék, mit szólna például Giuseppe di Stefano, ha olyan feladat elé kerülne, mint a Jailhouse Rock eléneklése. Bizonyára csak hápogna, segítségért és Verdiért kiáltana. De mit szól majd akkor, ha Presley elénekli a Grál-legendát, a leváláriát és a Psalmus Hungaricusból a tenorszólót? És ez a folyamat nem áll meg, mert Paul Anka rövidesen mint Wagner-énekes jelenik meg Bayreuthban, Cliff Richard pedig Mozart tolmácsolását jelölte meg közelebbi céljául.

Lehet, hogy megtérésemben a félelem is közrejátszott. Elvis Presleynek nem megadni a kellő tiszteletet – komoly veszéllyel jár. Az angol „Daily Mirror" filmkritikusa, Donald Zec azt merészelte egy Presley-filmről írni, hogy unalmas, mire a felbőszült Presley-rajongók karóba húzták, felnégyelték, vízbefojtották a minden emberi érzésből kivetkőzött zsurnalisztа szörnyeteget, s azóta is goromba telefonhívásokkal dorgálják. Nem akarok erre a sorsra jutni, s ezért arra kérem a Presley-rajongókat, hogy fogadják el önkritikámat. Mint Presley énekli valahol, „treat me nice!" (bánjatok velem szépen!).

Feleki László

Az első találkozás

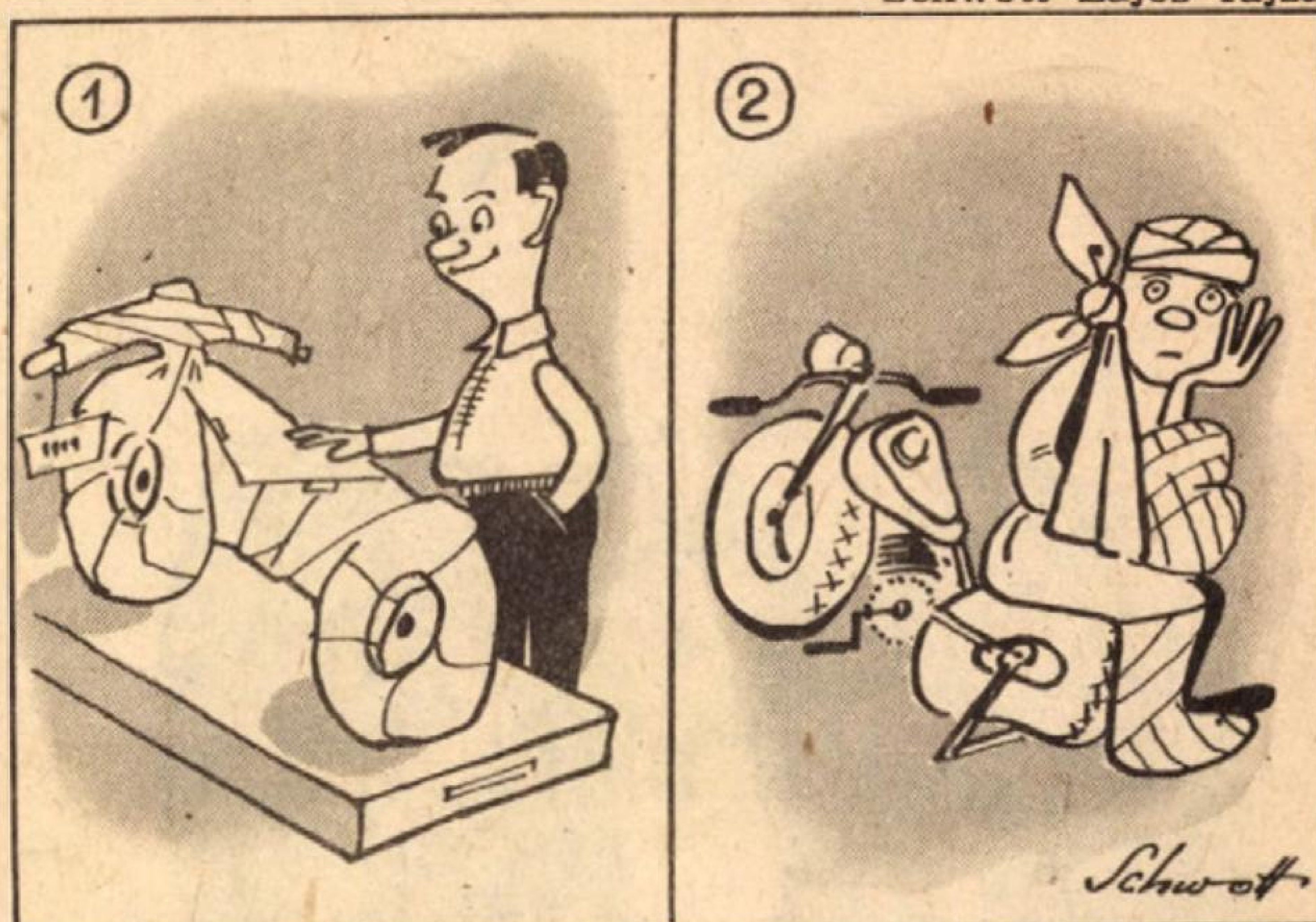
Szűr-Szabó József rajza

– Mama, ki ez a jó kis nő ott a kocsiban?

Csomagolástechnika

Schwott Lajos rajza

MI KELL A SZIMFÓNIACSINÁLÁSHOZ?

A „Nyugat" valamelyik századfordulói számában Nagy Endre megírta, hogy „van a Zeneakadémián egy csodálatos ifjú, tizenkilenc éves, Bartók Bélának hívják, a tanárai azt jósolgatják róla, hogy ő lesz az új zene prófétája és ez az ifjú nyomorog."

Gerő Ödön lapszerkesztő kezdeményezésére nekiláttak az embermentésnek. Hogyan lehetett megmenteni 1900-ban egy nyomorgó, tehetséges muzsikust? Az írók, újságírók sorra járták egy csomó gazdag bankárt, s hiúságukra appellálva megértették velük: valamikor még büszkék lesznek arra, hogy leányukat a világhírű Bartók Béla tanította zongorázni. Heves rábeszélésre néhány pénzmágnás kötélnek állott. Sikerült Bartók részére, fejedelmi honorárium mellett – leckeóránként harminc békebeli aranykorona! – néhány tanítványt szerezni. Ez már komoly dolog volt.

Az önkéntes patrónusok rohantak a fiatal zenészhez és boldogan újságolták a jó hírt. Egy csapat tanítvány! Egy halom pénz!

Bartók Béla mélységesen felháborodott. Hogy ő kényes úrikisasszonyokat tanítson pötyögtetni?! Bankárok kegyelemkenyerén éljen! Soha!

A valóban szokatlan magatartás általános feltűnést keltett. Gerő Ödön teljesen leforrázva magyarázta Bartóknak, hogy mindössze néhány óráról, de ugyanakkor komoly összegről van szó. És amíg a tanítás rövid elfoglaltsága művészi munkájában nem fogja korlátozni, addig azzal a néhányszáz koronával véget vet nyomorgásának...

– Én nyomorgok?! – Meresztette tágra a szemét az ifjú Bartók. – Hát ezt meg ki találta ki?!

Odament a szekrényéhez, kinyitotta, kivett belőle egy terebélyes cipót, egy hosszú szál szalonnát. Az elemózsiát odatartotta az álmélkodó társaság elé:

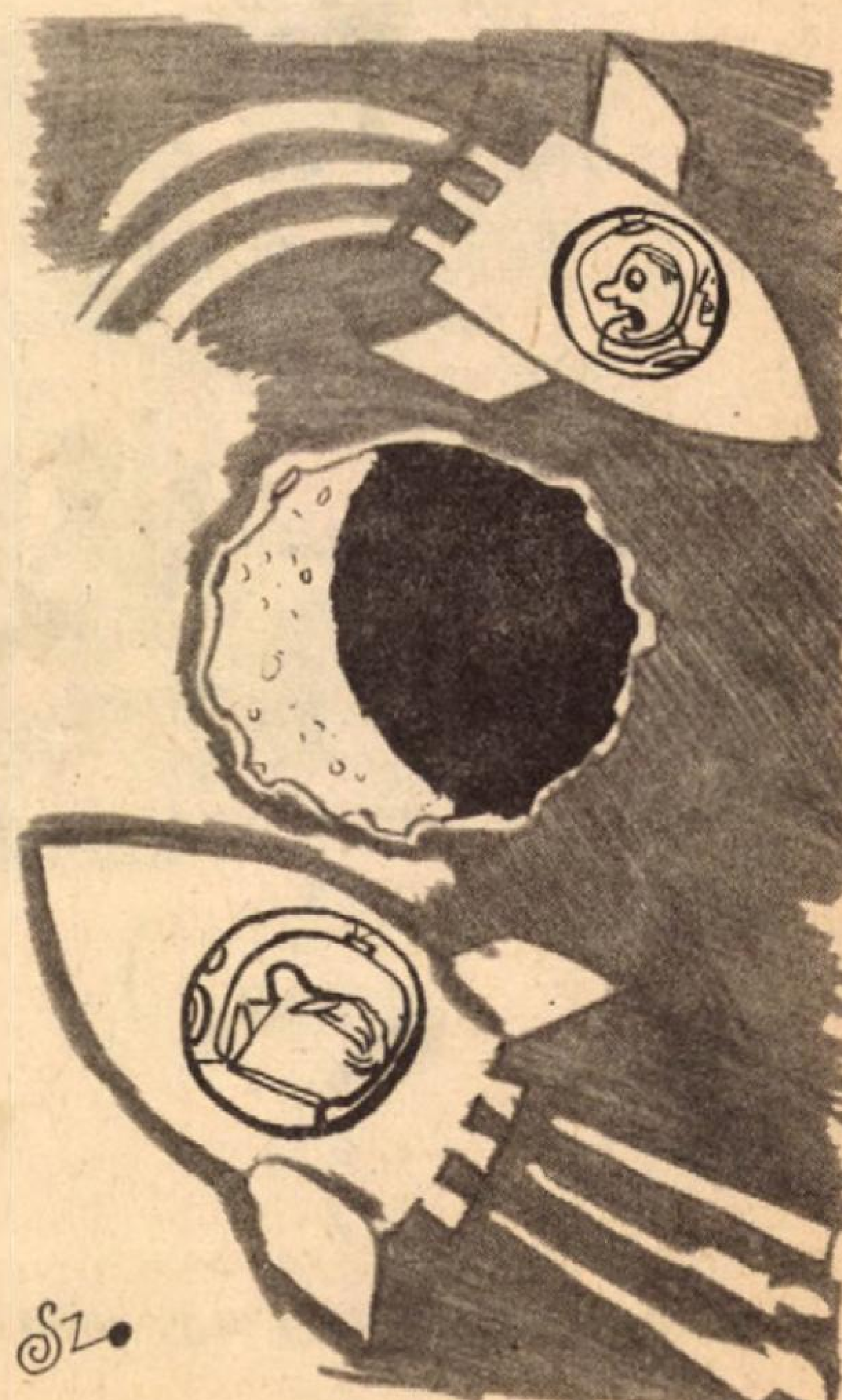
– Hogy én nyomorgok... Nevetséges... Ez a kenyér, meg ez a szalonna legalább két hétig tart. Megvan nekem mindenem, ami a szimfóniacsináláshoz szükséges...

Békés István
anekdotáskönyvéből

Türelemjáték

Utazás a Hold körül

– Ha ezt a Kovácsot meglátom, átmegyek a túloldalra...

Piknik

– Ugye, megígértem, hogy disznótorost hozok?

Időszerű vita

– Mi volt előbb? A csomagolt tyúk vagy a tojáspor?

Nyugatnémet támaszpontok Angliában

Erdei Sándor rajza

– Ne félj, kisöreg, majd mi megtámogatunk!

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

– Te is megszoktad a nagy bevásárlást az ünnepek alatt?

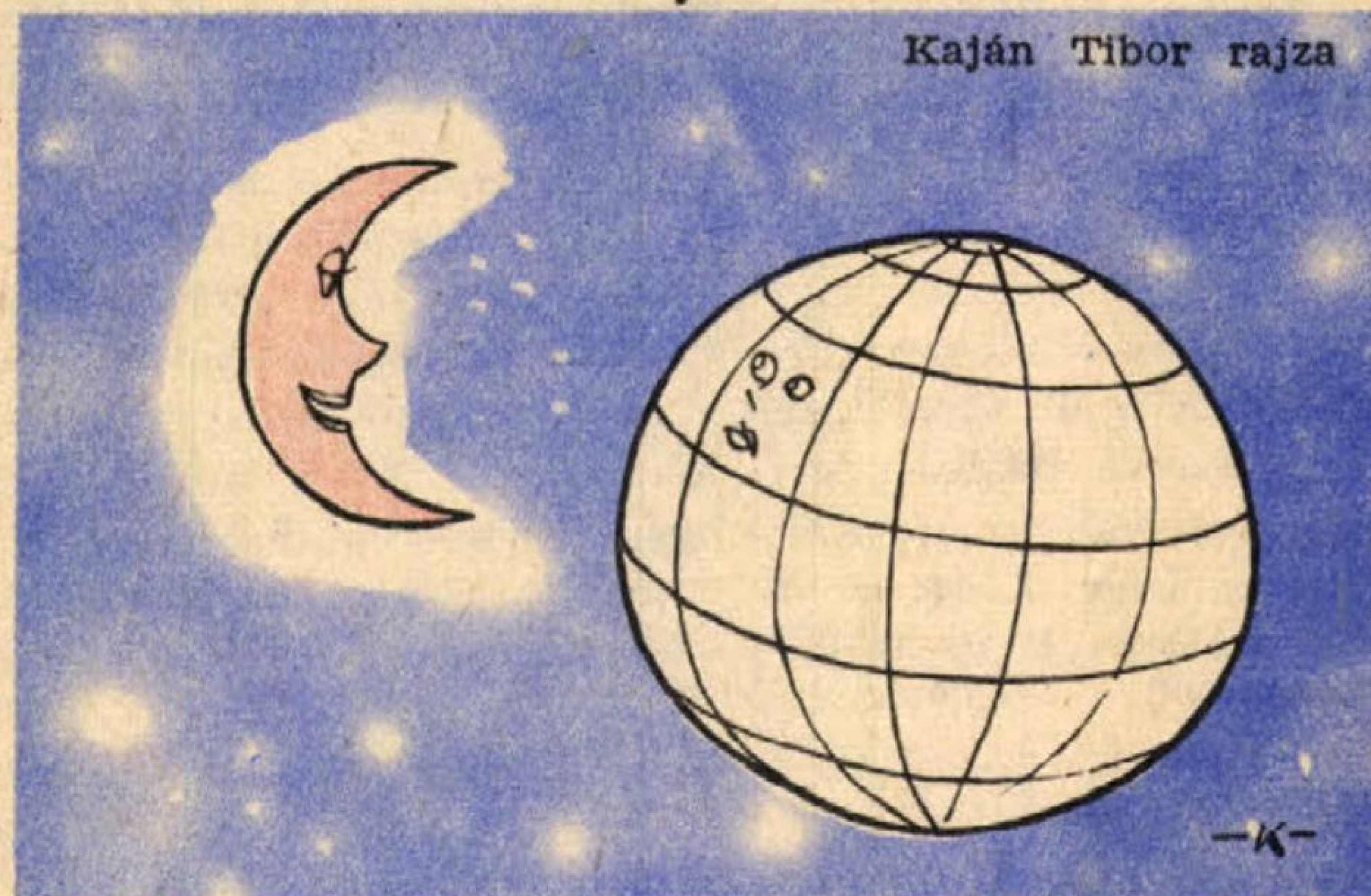
Praktikus javaslat

Balázs-Piri Balázs rajza

Mennyei vicc

Kaján Tibor rajza

– Hidd el, hogy ez a nagykockás anyag kövérít!

Ajándékozni régi szokás,
Élve e szokással, e széppel,
Megleptem magam az újévre
Egy kéz alatt vett zenegéppel.

Működtetése, sajnos, néha
Már egész komoly gondot képez,
Lökdösni kell, hogy megszólaljon,
Tán lökhajtásos zenegép ez.

h. f.

Az autótulajdonos

Toncz Tibor rajza

Hideg éjszaka

Meglepetés az italboltban

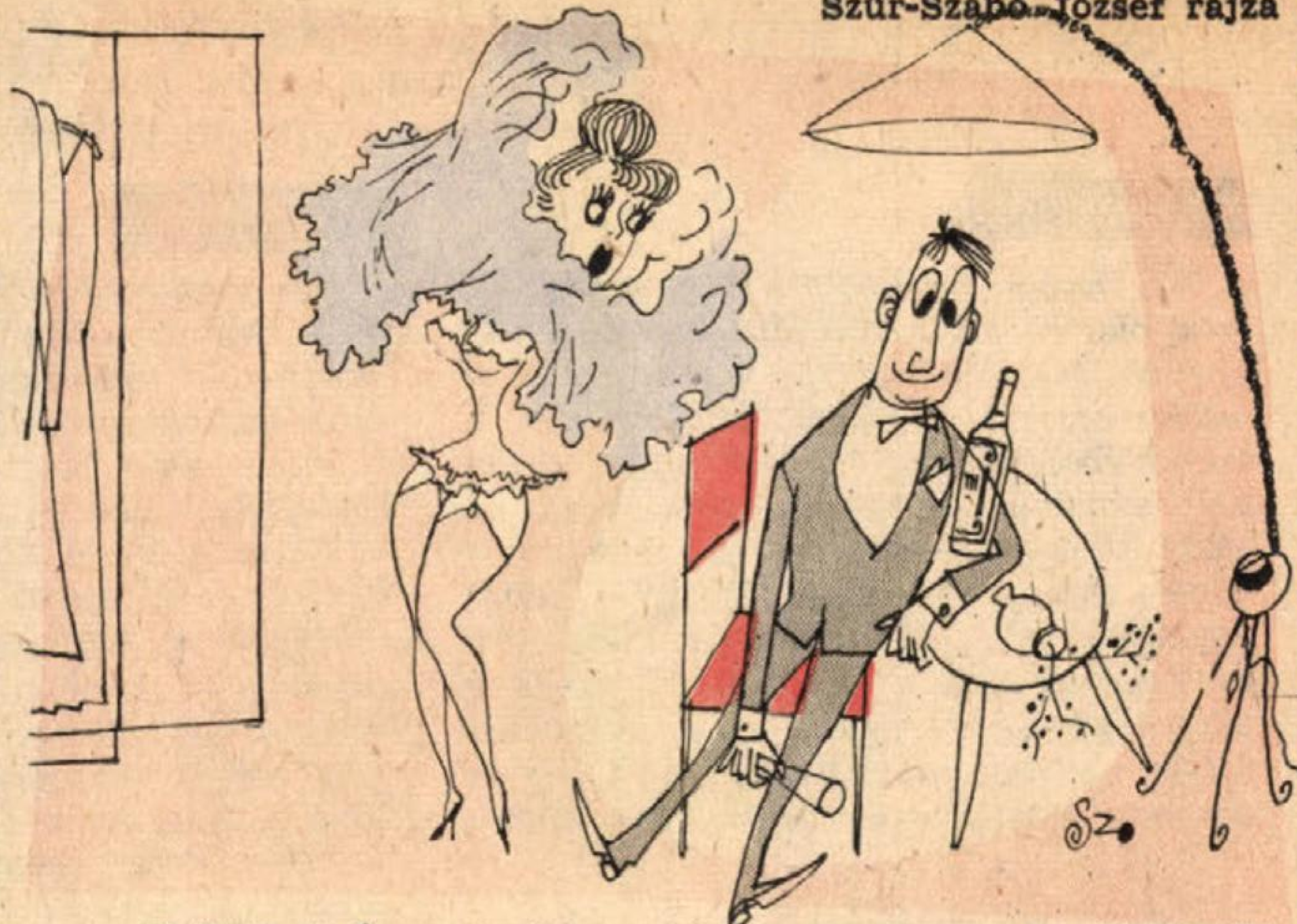
Toncz Tibor rajza

– Na, mi kell?
– Nagy ég, te asszony! Hát ide helyeztek át?

Házi murik idején

Szűr-Szabó József rajza

– Hallatlan! Én még fel sem öltöztem, és te már berúgtál!

Piti kartárs gyomra

Neoszocialista-realista társadalmi dráma 2 felvonásban

(Játszódik egy vállalati banketton)

I. FELVONÁS

Tamási (az asztalszomszédjához): Piti kartárs, én évek óta együtt ebédelek magával az üzemben, mértéktartó embernek ismertem meg. Most meg már az ötödik bécsiszeletet eszi ...

Piti (tele szájjal): Csak a hetediket.

Tamási: Mindig beérte az üzemi menüvel, még egy szendvicset sem vett soha a büfében ...

II. FELVONÁS

(Másfél óra múlva)

Piti (most először hagyja abba az evést annyi időre, hogy felelhet): Ez most ingyen van!

Tamási: Meglátja, úgy elrontja a gyomrát, hogy orvoshoz kell mennie!

Piti (fölbörpint egy kancsó bort): Na és? SZTK tag vagyok! *(És kajánul fal, vedel a felvonás végéig.)*

(d-i)

Napfolttevékenység

– Ez már olyan idegesítő, hogy nem lehet kibírni!

Jó az öreg törvény a háznál

Derék angol diákok tüntettek London utcáin. Példás rendben vonultak végig hatalmas táblákat cipelve. A felirat így festett:

– Le a dél-afrikai faji megkülönböztetéssel!

A rendőrség súlyos bűncselekménynek ítélte a felvonulást, gumibottal rohant neki a tüntetőknek, majd 17 diákot letartóztatott. Csakhamar kiderült, hogy a letartóztatás jogtalan volt. Nincs olyan törvény Angliában, amely megtiltja, hogy valaki egyenjogúságot követeljen embertársai számára.

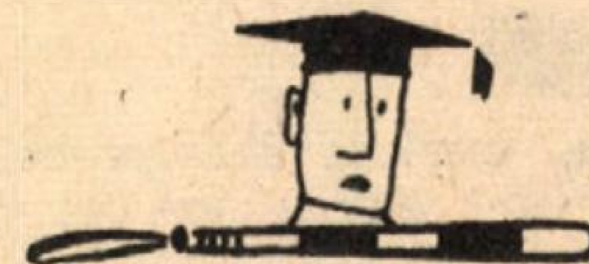
De vannak még bírák Angliában!

Egy fürge rendőrjogász kiásott egy nyolcvan éves törvényt, amely így szól:

– A parlament ülésszaka alatt az országház épületétől számított egy mérföld (1600 méter) távolságnyira mindenféle tüntetés vagy felvonulás tilos.

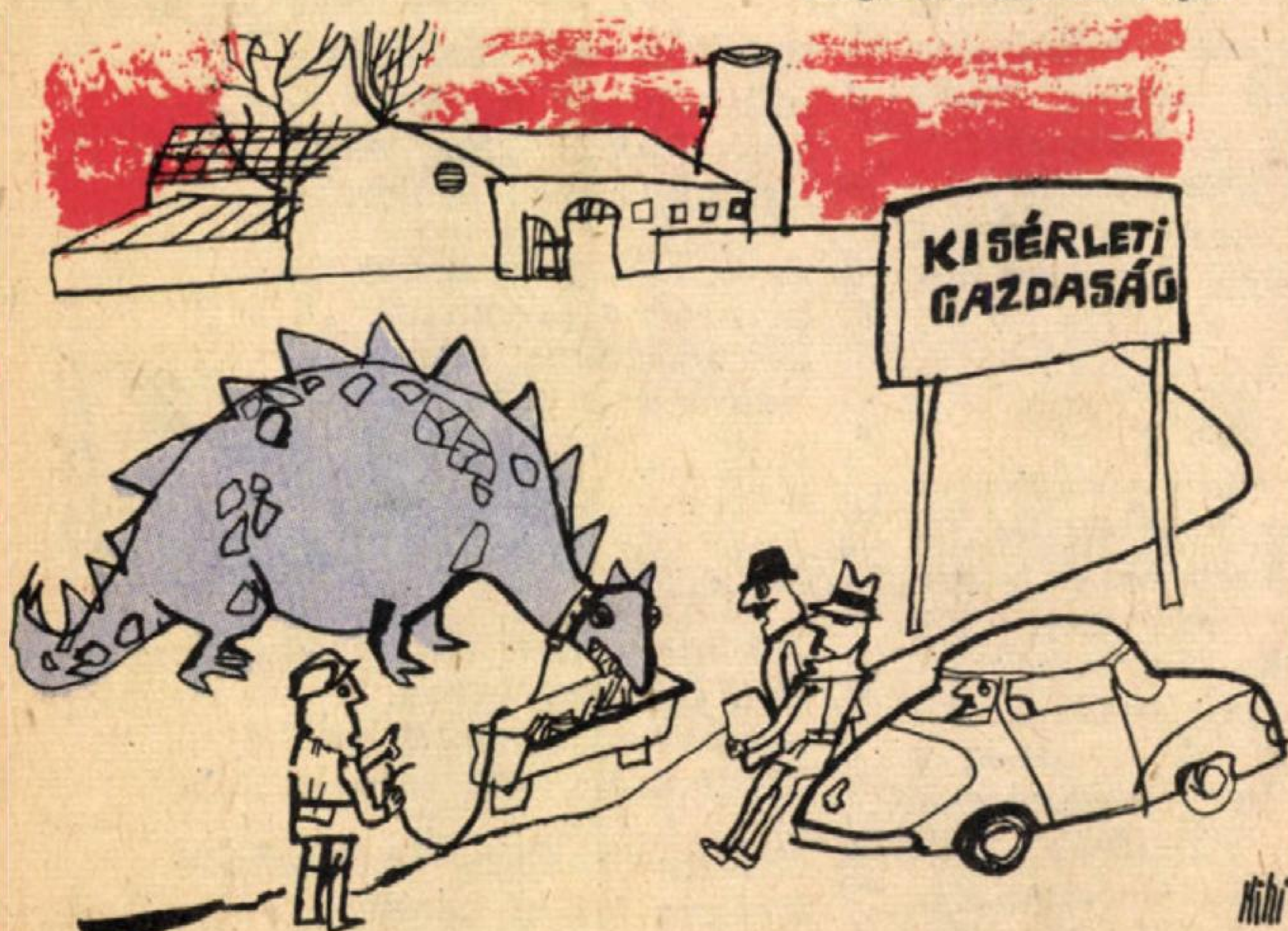
A tüntetés a Trafalgar téren zajlott le. Nosza elő a mércét!

Közelebb volt, mint egy mérföld a parlamenttől, tehát a diákok lefogása jogos volt – legalábbis a dél-afrikai fasizmust patronáló Angliában.

Tudományos alaposság

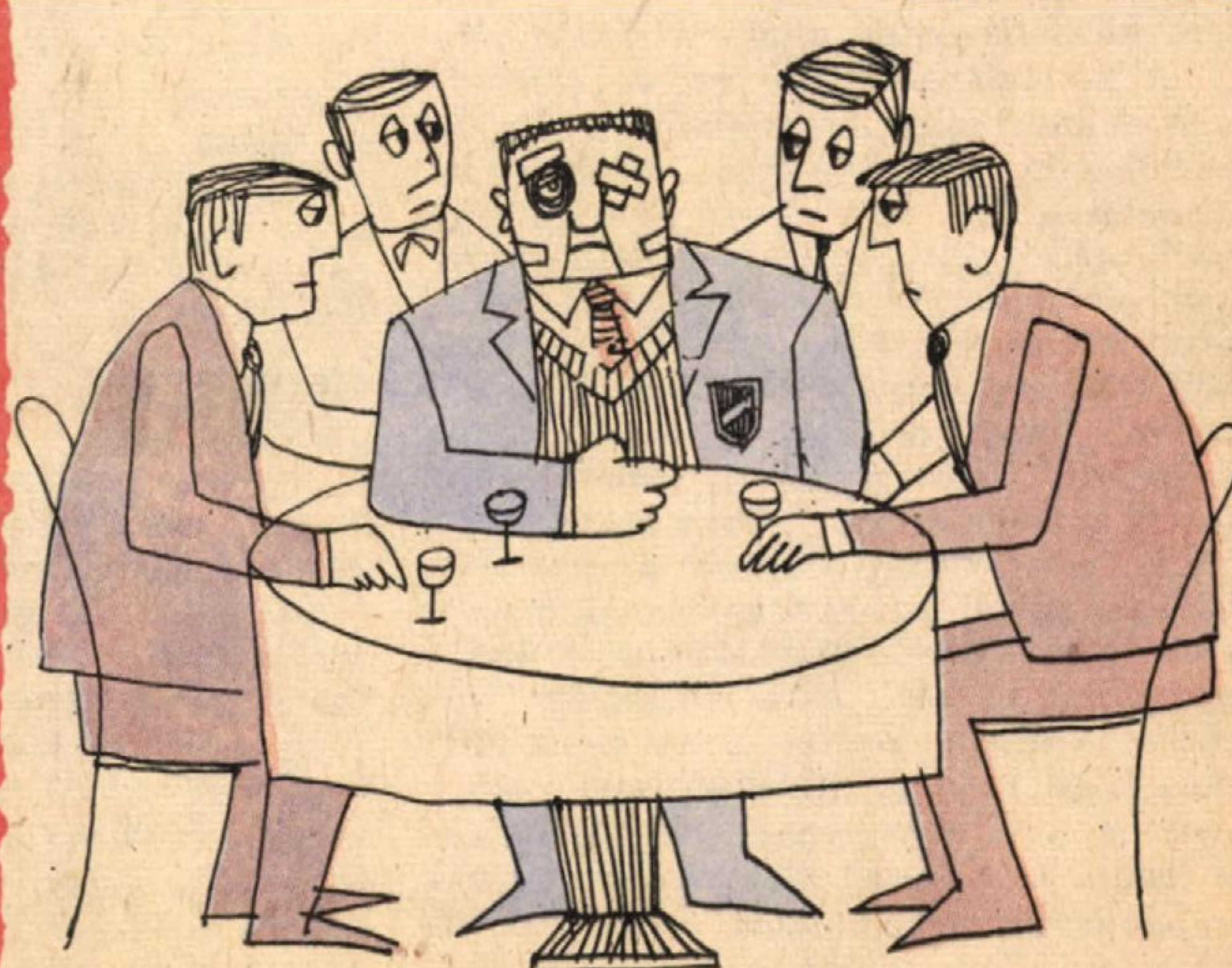
Hegedűs István rajza

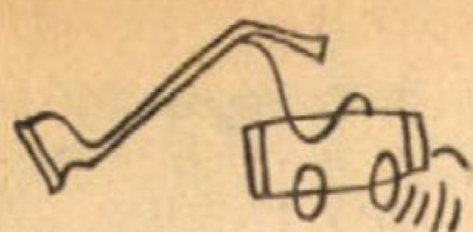
– Ne tessék megijedni, csak kíváncsiak vagyunk, eszi-e a silótakarmányt?!

Beszámol az ökölvívó

Kaján Tibor rajza

– Higgyétek el, hogy Párizsban nincs semmi látnivaló!

Gépesített háztartás

Egy gépesített férj naplójából

Hétfő

Ma reggel elromlott a mosógép. Először búgott, aztán megállt. Biztosan megint zárlatos, de lehet az is, hogy a konnektorban van a hiba. Telefonáltam a szereldébe, de nem jönnek ki, a gépet kell odavinni. Még szerencse, hogy az „Edy Minor" elektromos gyorsszárító is éppen tegnap romlott el, és így a kettőt egyszerre lehet elvitetni. Az „Edy Minor"-nál az volt a baj, hogy Boriska, a takarítónő nem osztotta el egyenletesen a fehérneműt a szárítótérben, és az egyes darabok között üres helyek képződtek,

miáltal egy zokni becsúszott oda, ahová zokninak nem volna szabad becsúsznia. Ezen kívül valószínűleg a motor is kiégett, mert ez a műveletlen takarítónő, a Boriska, hamarabb lefékezte a szárítót, mintsem a dugót a konnektorból kihúzta volna. De az is lehet, hogy a konnektor rossz. Este vendégek voltak, le akartuk játszani az új Torriani lemezt, de a lemezjátszó pickup-jének kilazult a kristálya. Megpróbáltam a magnetofonnal szórakoztatni a vendégeket, de rosszul fűztem be a szalagot, a gép megállt, és én összevesztem a feleségemmel. Ezen a vendégek elég jól elszórakoztak.

Kedd

Hajnalban diszkrét dalolást hallottam a konyha felől. Kilopóztam, és megpillantottam Boriskát, amint titokban teknőben mosta a ruhát; láthatóan vidám volt, és elégedett. Szigorúan rászóltam, hogy ne szórakozzon, hanem segítsen a feleségemnek a porszívót szétszedni, mert megint kihányja hátul, amit elöl beszedett. A gépet szétszedtük, de sajnos hárman sem tudtuk újból összerakni, és így a padlókefélő géppel együtt vihettem a szerelőhöz. A „G" típusú elektromos padlókefélő gépnek az a hibája, hogy nem működik. Az a műveletlen Boriska nem tartotta tisztán a körkeféket, és a keféket nem cserélte fel idejében egymással, hogy a kefék szőre egyenlő hosszúságú maradjon. Útközben beszóltam a házfelügyelőhöz, nézze meg a Fregolit, mert megint kiugrott a csigából, húzzon egy új kanócot az öngyújtómba, és ha marad ideje, nézze meg a „Kukta" gyorsfőzőt is, mert az a műveletlen Boriska legutóbb megint nem győződött meg arról, hogy a főzőbe tett étel mennyisége nem akadályozza-e a szelep és a tömítő működését. Amikor elindultam, a feleségem utánam szólt, hogy a rádió nem szól. Valószínűleg a földvezetékkel vagy a lámpákkal van zűr. De lehet, hogy a konnektor rossz.

Szerda

Ma reggel nagyon rossz volt a kávé. Nem volt finomra darálva, mert a villanydaráló megragasztásához nem volt elég leukoplaszt otthon, azonkívül elfelejtettem vizet tenni az „Unipress" kávéfőzőgépbe, miáltal túlmelegedés következtében a gumi olyan lett, mint a makaróni. A feleségem jól átmosta a készüléket ecettel, úgyhogy a kávé nem gumiszagú volt, hanem ecetszagú. De lehet, hogy a konnektor is rossz. Délelőtt itthon kellett maradnom, mert jöttek kifújni a gázt, és a szervizből is jött egy szerelő, hogy megjavítsa a televíziót, amely egy hete hörög, és reszket. A szerelő konstatálta, hogy a transzformátor legyöngült, mert nagyon igénybe vette az az új német vasaló, amelyet a múlt héten vettünk. De a készüléknek is volt egy olyan komplikált hibája, aminőt még ez a tapasztalt szerelő sem látott. Nagyon büszkék voltunk. Estig már nem romlott el semmi, csak a hajszárító gép és az autoszifon. Utóbbiról megint az a műveletlen Boriska tehet, ugyanis a készülék fején levő, és a patrontartó felillesztését szolgáló sárgaréz menetet nem kente be használatba vételkor étolajjal, és az előzőleg száraz ruhával megtörölt patront nem a menetrész felé nyakkal helyezte a patrontartóba. Így aztán nem lehet csodálni, hogy a szénsav elillant!

Csütörtök

Éjjel felköltött a feleségem, hogy a hűtőszekrény nem búg, és meleg van benne. Reggel felhívtam a szerelőséget, azt mondták, hogy vigyem oda a jégszekrényt. Ez bele került volna vagy 300

forintba, de szerencsémre találkoztam Karpineccel, aki ötven forintért eladta a tippet, hogy lehet a hűtőszekrényt házilag megjavítani. Egyszerűen két órán át a fejére kell állítani a jégszekrényt, és minden negyedórában jó erősen meg kell rázni.

Péntek

Egy kis izomlázam van a jégszekrényrázástól, még szerencse, hogy délelőtt itthon kell maradnom, mert jönnek a szerelők az olajkályhát megjavítani. Már tegnap kint voltak, de nem tudtak bejönni, mert elromlott az előszobacsengő. Meg akartam javítani, de kicsapott a biztosíték, amit azután a házfelügyelő hozott rendbe. Az olajkályha-szerelő konstatálta, hogy ismét az úszókával van baj, és elvitte az úszóházat javítás céljából. Estefelé már hűvös volt a lakás, ezért megkértük Boriskát, legyen szíves, főzzön egy kis teát az „Elekthermax" VT 10 típusú teafőzőgéppel. Sajnos, Boriska, ez a műveletlen nő, nem törődve azzal, hogy a forgatógombot magábanfoglaló tető bajonettzárral csatlakozik az üvegedény peremén elhelyezett fémgyűrűhöz, a tetőt nem bal irányban forgatta az ütközőig, s nyilván ezért a teatartó megakadt, és a készülék megrázta azt, aki hozzányúlt. De az is lehet, hogy a konnektor volt rossz.

Szombat

Ma reggel felmondott Boriska, és azonnal el is ment. Fel akartam adni telefonon egy hirdetést, de kiderült, hogy rossz a vonal, mert az éjszaka sok eső esett. Miután megírni sem tudtam a hirdetést, mert a golyóstollamból már két napja kifogyott a betét, elmentem személyesen az újsághoz, és ott a következő hirdetést adtam fel:

Gépesített háztartásba mérnök, idegorvos és családfő felvételetik. Cím a kiadóban.

Gádor Béla

Bökkenők

Hogyha jársz-kelsz az utcákon,
Budapesten persze,
Láthatod, hogy bontogatnak,
Itt is, ott is, szerte.

De mégis, ha megcélozzuk
Szarva közt a kontyát:
Leginkább a flasztert és a
Házasságot bontják.

Népek náthás imádsága
Felszállott az égbe:
— Nézd, uram, az időjárást,
Hogy mi megy itt végbe?

Lenézett az úr az égből,
S bizony száját tátott,
Tekintve, hogy ily időt még
Az isten se látott.

Egy kivénült járókelő,
Haldokolván hörögve,
Szólt fiához: „Egy nagy titkot
Hagyok néked örökbe.

Te is add át e titkot, ha
Lezárod a szemedet:
Szemétládába is lehet
Bedobni a szemetet!"

Addig vertem a telefont,
Egy vonalra várva,
Amíg végül ripittyára
Ment széjjel az árva.

Szavamra, hogy kárt sohase
Tettem volna benne,
Csak egy icurka-picurkát
Vonalasabb lenne . . .

Fülöp György

Ne tessék haragudni...

A lokálpatriotizmus gyanúját határozottan visszautasítva állítjuk, hogy a budapesti nép a legnyájasabb a földkerekségén. A külföldiek ezrei is ezt tanúsítják. Ha valaki németül kérdezi az utcán, hogy hol a Gellért szálló, egyszerre harmincan kezdik magyarázni, és nagy szerencséje van a külföldinek, ha legalább tízen hazáig nem kísérik.

De egymás között is udvariasak a bennszülöttek — természetesen, ha nem közlekedésről van szó.

Rá akar gyújtani az ember az utcán. Gyufája nincs. Megszólítja az első szembejövőt:

— Ne tessék haragudni, nem volna véletlenül egy szál gyufája?

Kétségbeesett és hosszadalmas mentegetőzés a válasz:

— Elnézést kérek, de két évvel ezelőtt leszoktam a dohányzásról. Az úgy volt, hogy folyton köhécseltem, és azt mondja a feleségem: „Eredj már, fiam, orvoshoz, nem kerül pénzbe, fizeti az esztéká." Erre a doktor ukmukfuk eltiltott a dohányzástól. Sokat szenvedtem, kérem, az első időkben. Mentolos cukorkát szopogattam, meg rágtam a papírszipkát kegyetlenül... Már teljesen leszoktam róla, csak ilyenkor fáj a szívem, ha látok valakit cigarettával a szájában... Most aztán meg tetszik érteni, miért nem hordok magamnál gyufát...

De akkor sem szabadulunk könnyen, ha otthon felejtjük az óránkat, és az idő felől érdeklődünk.

— Ne tessék haragudni, volna szíves megmondani, hány óra?

A kérdezett kissé felgyűri télikabátja ujját, és a széméhez emeli karóráját. Aztán jön a monológ:

— Megmondom én, kérem, másodpercnyi pontossággal, mert az én órám olyan tökéletesen jár, hogy akár a rádiót is hozzáigazíthatják. Csuda óra! A nyáron beejtettem a Balatonba, kicsit prüszkölt utána, mint a vízbe pottyant kutya, de azóta még jobban szuperál...

A széméhez emelte az órát, kicsit megrázogatta, aztán meghökkenéssel állapította meg:

— Hát ez bizony megállott!

— Talán elfelejtette felhúzni?

Mire az óratulajdonos sértődötten:

— Nem kell ezt felhúzni, kérem! Automata!

Külön fejezet illeti meg a geográfiai kérdéseket. Ballagunk ismeretlen budai tájakon. Sehol egy lélek. Végre találkozunk egy kedves öregasszonnyal.

— Ne tessék haragudni, merre van a Nyárfa utca?

Örül a kérdésnek. Mormolgatja magában:

— Nyárfa utca, Nyárfa utca, itt kell lennie valahol. Ott laktak, kérem, Eperjesiék, de tavaly felköltöztek a Rózsadombra... Azt hiszem, hogy itt jobbra kell menni... Nem, nem... az a Flamingó utca. Tessék már mondani, hogy hívták azelőtt a Nyárfa utcát?

— Mindig Nyárfa utcának hívták.

Nagyot sóhajt:

— Akkor nem tudom. Az a baj, kérem, hogy nem változtatták meg minden utcának a nevét. Így aztán az ember nem tud eligazodni.

Stella Adorján

Sztrájk Belgiumban

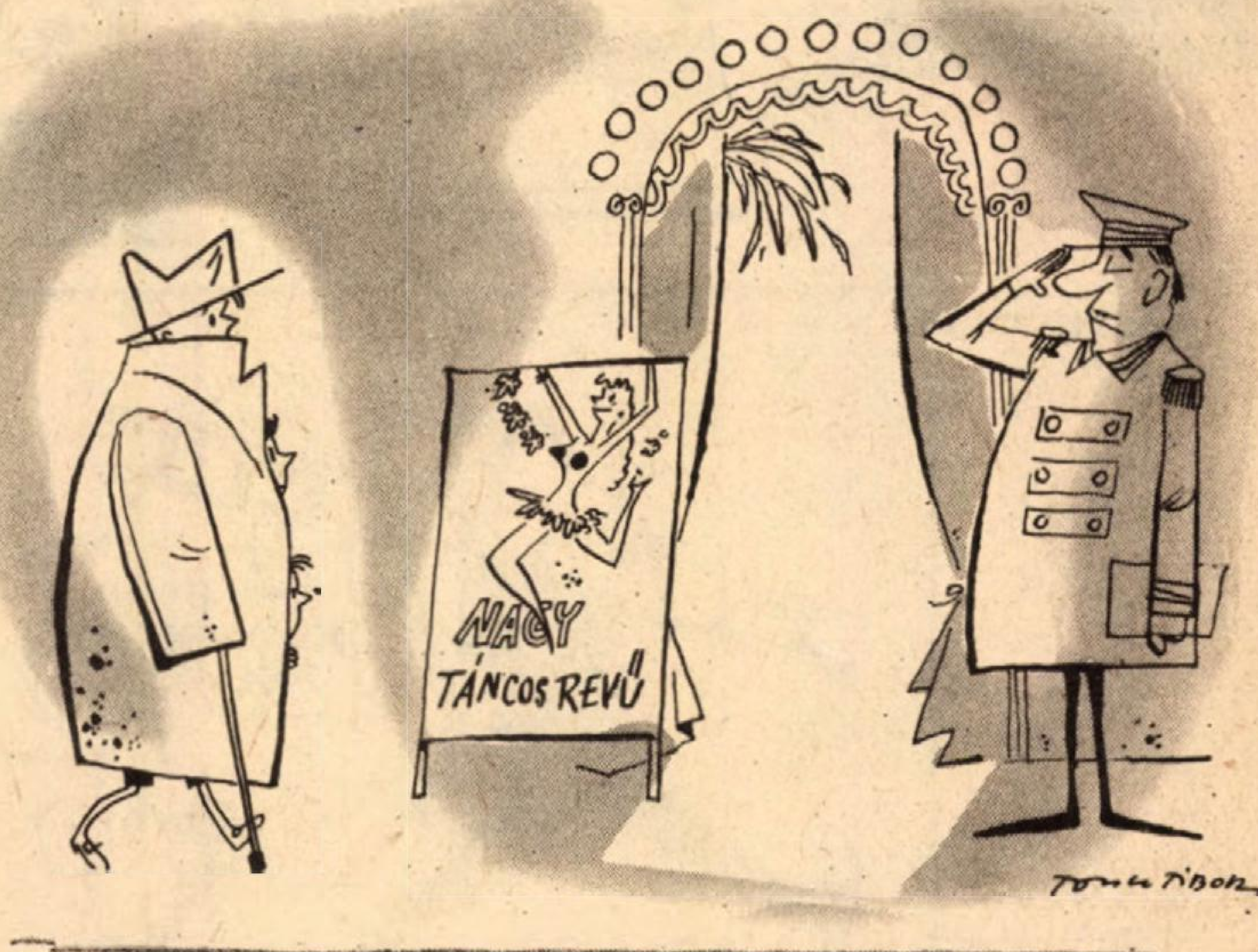
Gerő Sándor rajza

– Apu, meddig lesz az idén karácsony?
– Addig, fiam, amíg nincs villany.

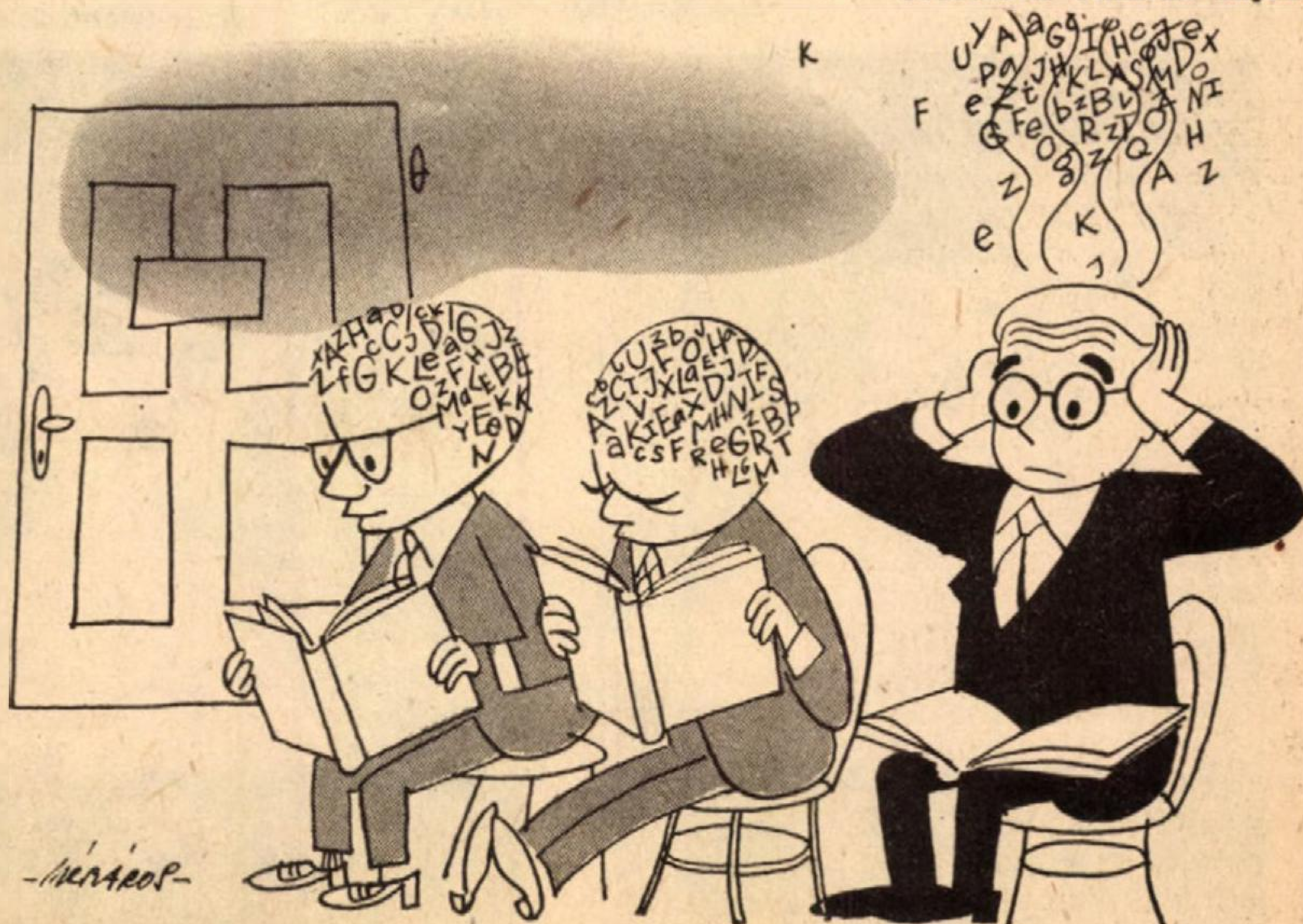
Ebadtáék trükkje

Toncz Tibor rajza

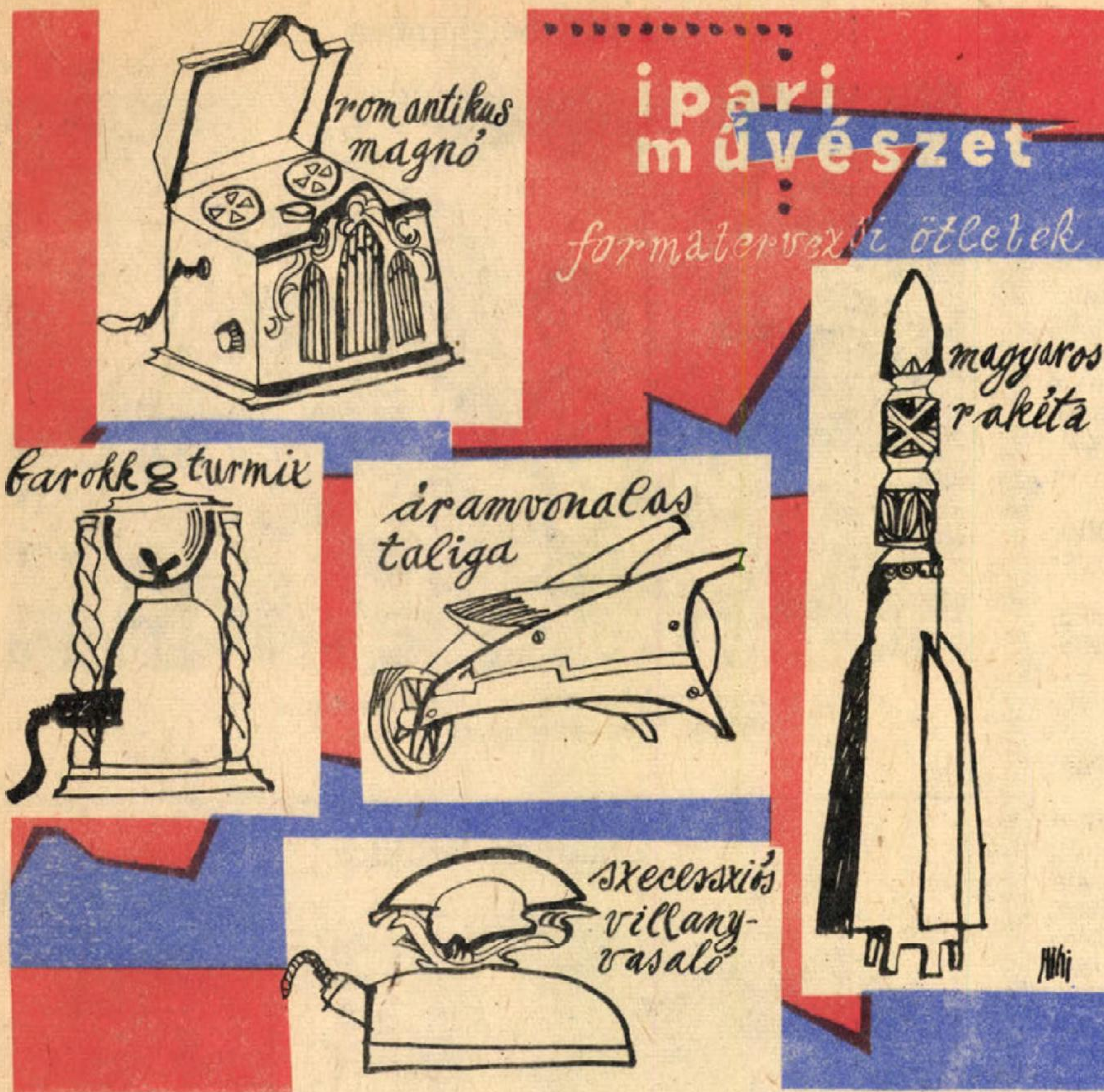

Szubjektív érzés szigorlat előtt

Mészáros András rajza

– Szent ég! Minden kiment a fejemből!

Ünnep után

Gyereknek is nehéz, kérem,
Tisztán látni már e téren:
Ki hozta a karácsonyfát,
Amely fénylett több napon át.

Ünnep után — óvodában —
Így vitáztak rajta hárman:
— Az enyémet angyal hozta,
Küldte őt az égi posta.
Ott a címem aranykönyvben,
Megtalált az angyal könnyen!

Szólt a másik: — Buta beszéd!
A fenyőfát más hordta szét;
Télapóka személyesen,
Nálunk is járt, s beszélt velem.
Hozott nekem kisautót,
Sajnos, csak egy napig futott,
Úgy látszik, hogy Télapóka
Selejtet gyárt hébe-hóba.

Harmadik szólt: ... Nem ő hozta!
S csacsiság az angyal-posta.
Hogy ki hozta, én meglestem,
Meg bizony, az ünnepesten.
Tudod, ki járt nálam s nálad
Batyuval? — A boy-szolgálat!

K. Tóth Lenke

Hátha valaki nem ismeri

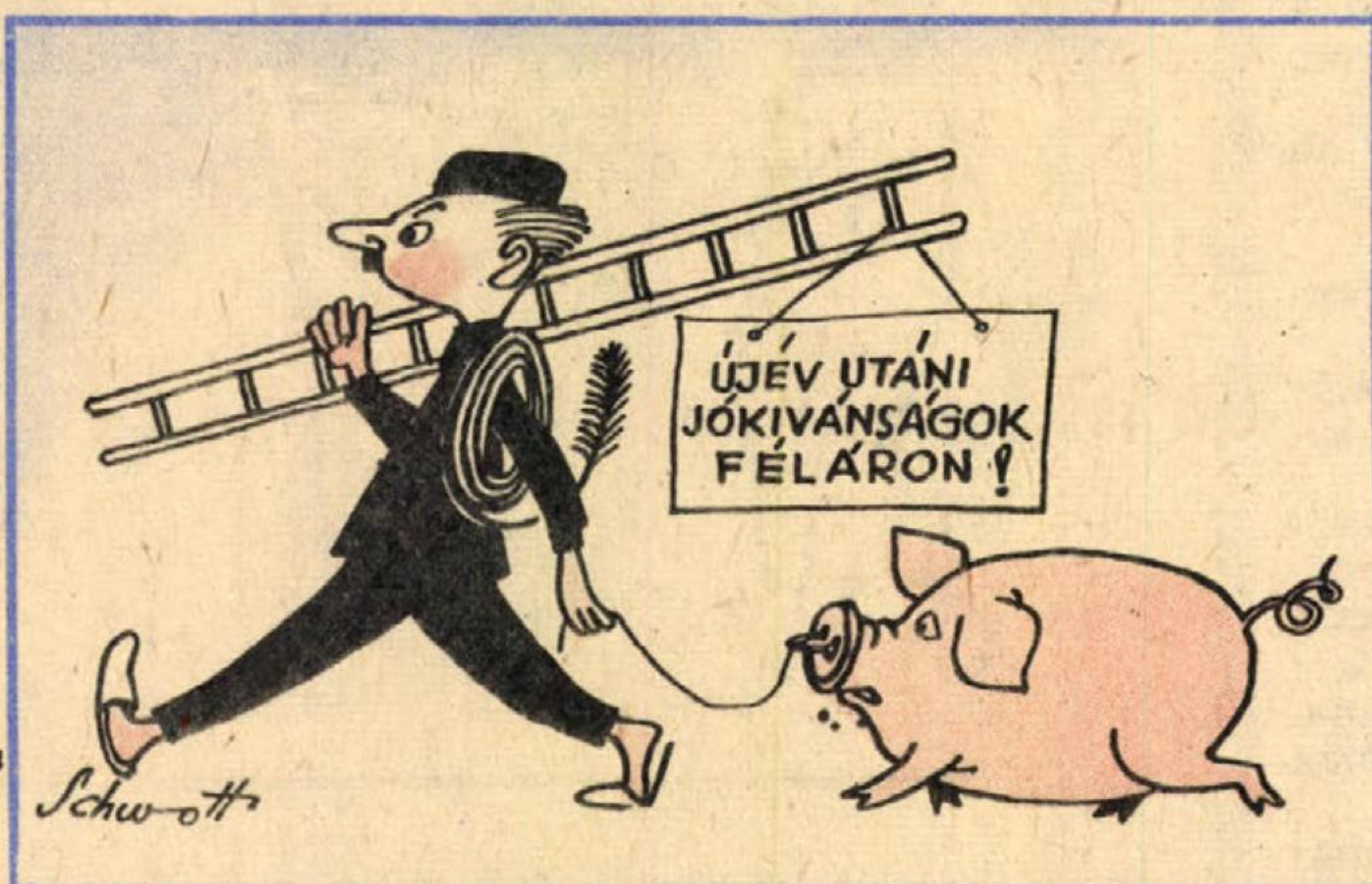
Mottó: Nincsenek régi viccek csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Balogné reggel ráförmed az urára:

– Te, Jóska, egész éjjel nem tudtam aludni: te horkoltál, a kutya ugatott, egy percre sem hunytam le a szemem.

– No és mondd, Bözsikém – kérdi a férje –, akkor jobban aludtál volna, ha a kutya horkol és én ugatok?

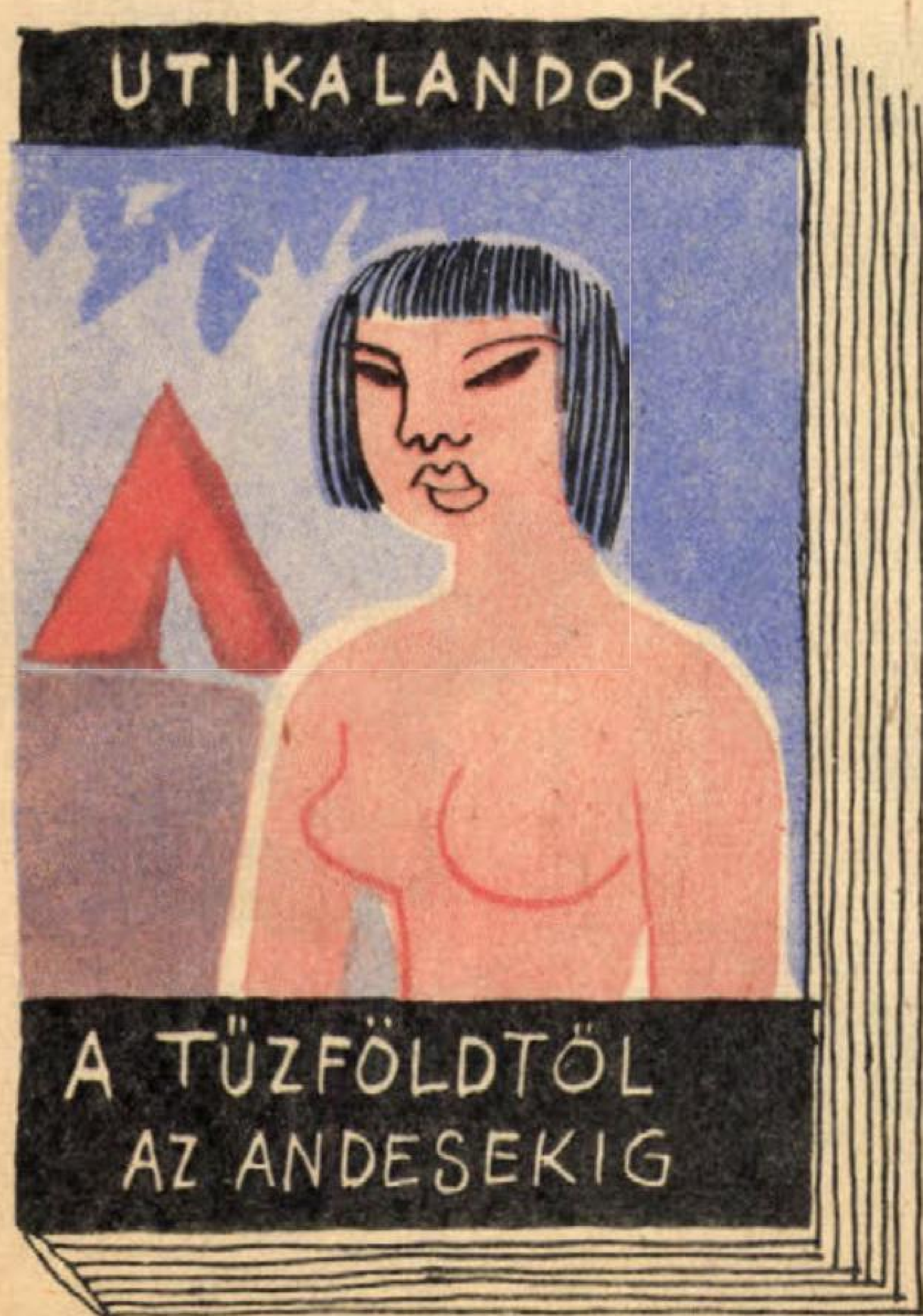
Kiárusítás

Schwott Lajos rajza

Kelendő könyvek

Szűr-Szabó József rajza

E heti hirdetésünk

Vannak egészen furcsa dolgok

Rangrejtve ...

A „New York Herald Tribune"-ban olvassuk ezt a kis történetet a hírnév mulandóságáról.

Johnny Weissmüller, az egykor világhírű úszókirály az egyik lasvegasi szállodában egy reggel a szálloda uszodájában már éppen a vízbe akart ugrani, amikor az uszodaőr megállította:

– Itt csak akkor szabad úszni, ha a mentő szolgálatban van. Ha esetleg fuldoklik, nincs aki kimentse.

– Nem tudja, ki vagyok én? – kérdezte Weissmüller egy kicsit méltatlankodva.

– Nem – válaszolta az őr minden megilletődöttség nélkül. – Ki maga?

– Az új mentő! – válaszolt Weissmüller és beugrott a vízbe.

Az amerikai elnök és a nudizmus

Ma, hetekkel az amerikai elnökválasztás után sem lehet tudni, hogy a két jelölt hogy áll a nudizmus kérdésében.

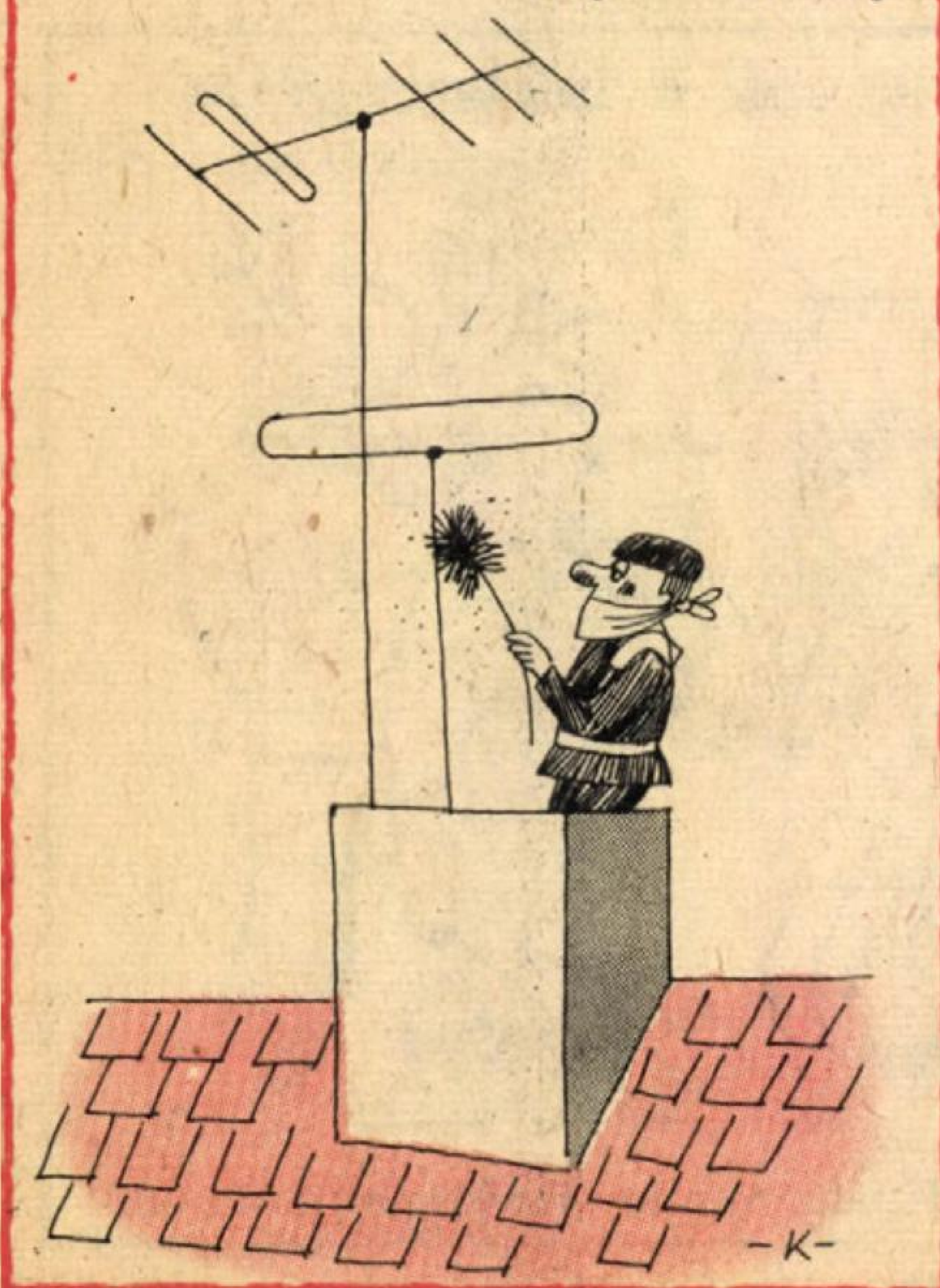
Berton Boon, a „Napsugár és egészség" című hivatalos nudista közlöny főszerkesztője levélben fordult mindkét jelölthöz, Kennedyhez és Nixonhoz egyaránt, hogy megtudja, milyen álláspontot foglalnak el a nudizmus kérdésében. A levél többek között így szólt:

„A nudisták széles tömegei tudni szeretnék, mi az ön véleménye a nudizmusról, mielőtt lelkiismereti kötelességüknek eleget tesznek. Nincs takargatni valónk, őszintén megmondjuk, hogy arra szavazunk, aki mozgalmunk mellett áll."

Mivel a levél válasz nélkül maradt, nem lehet tudni sem azt, hogy mi a véleménye Kennedynek és Nixonnak a nudizmusról, sem azt, hogy kire szavaztak a nudisták.

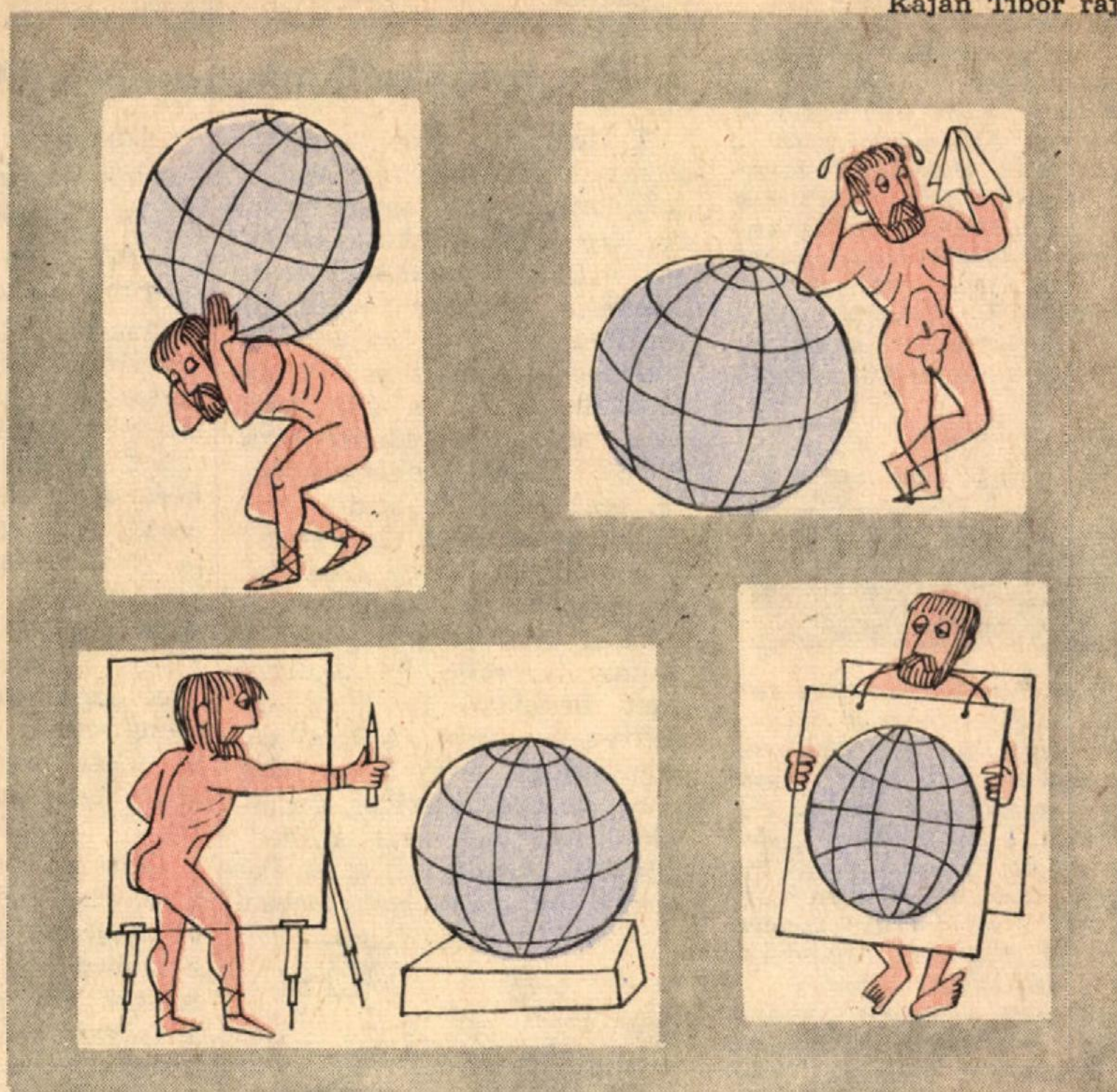
Precíz munka

Kaján Tibor rajza

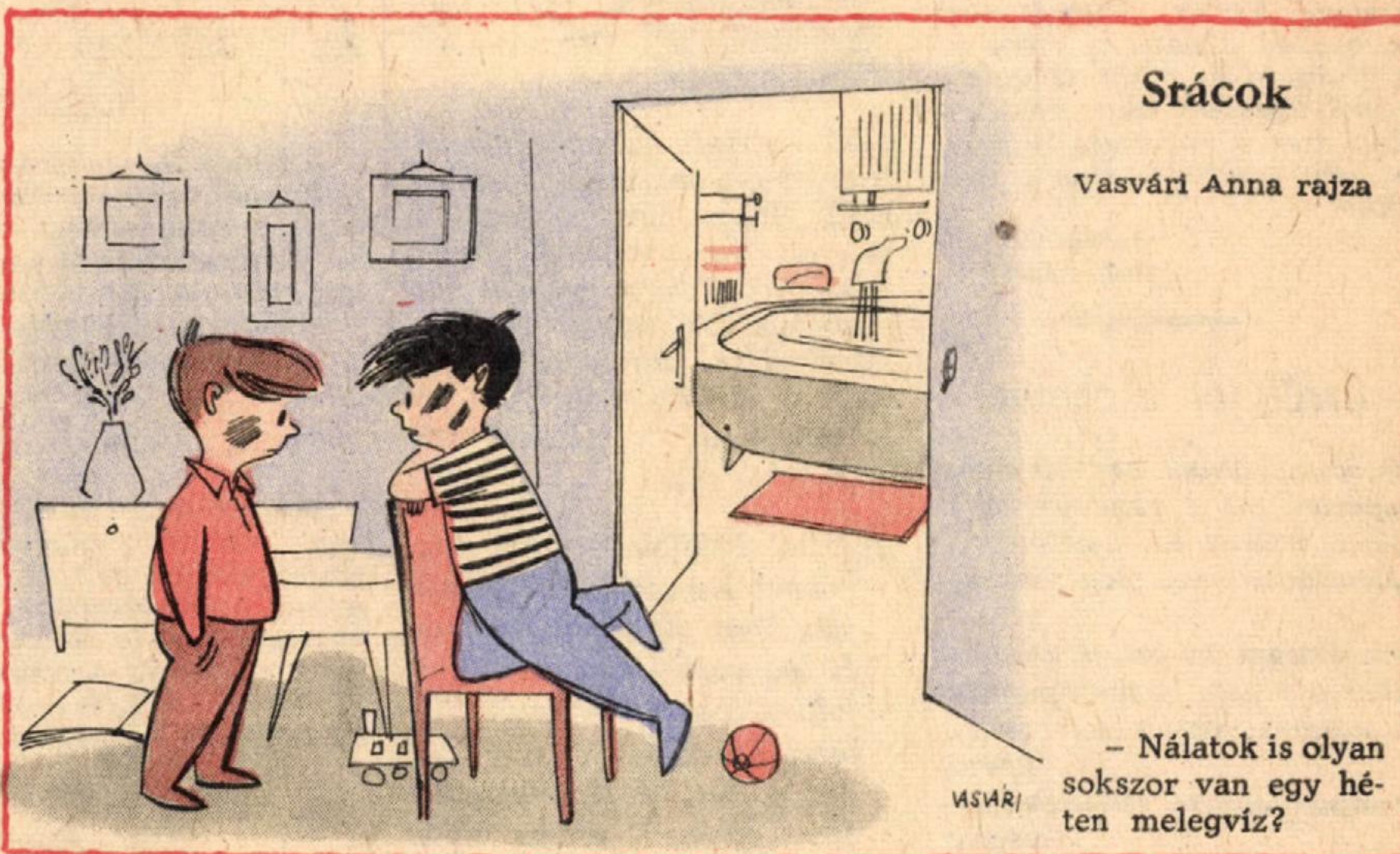
A térkép születése

Kaján Tibor rajza

Srácok

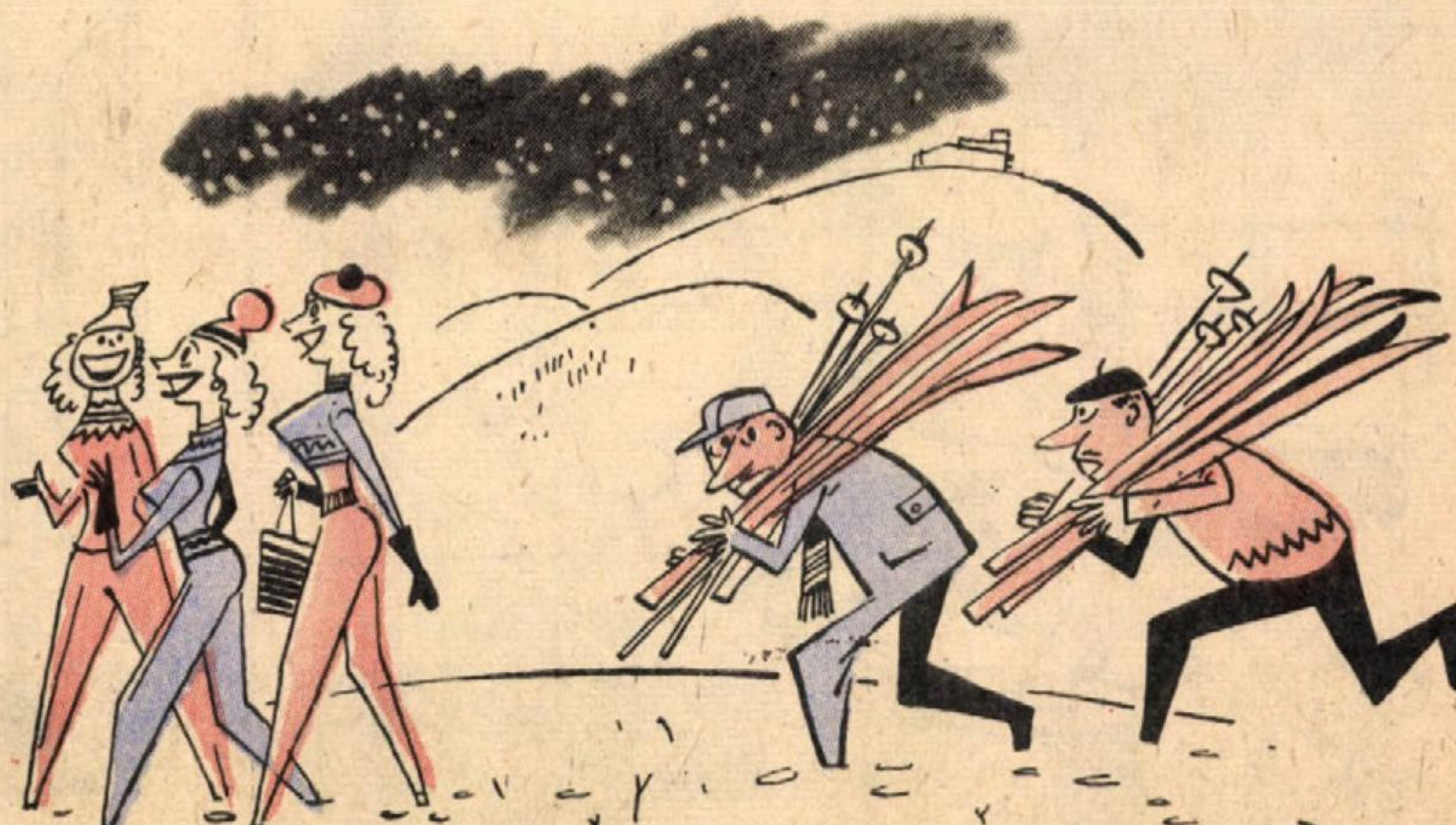
Vasvári Anna rajza

– Nálatok is olyan sokszor van egy héten melegvíz?

A nők uszályában

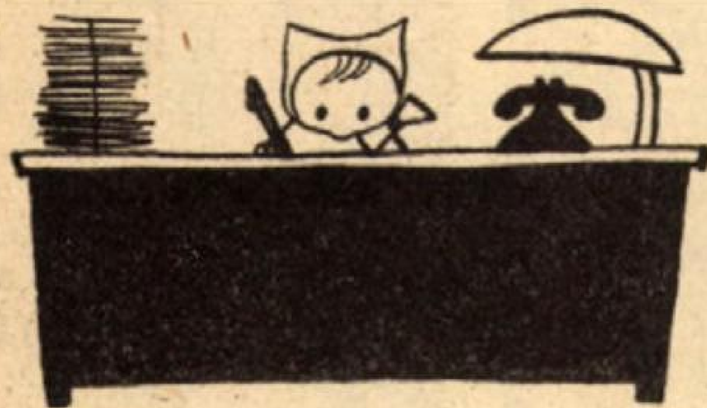
Toncz Tibor rajza

– Mondja, kartárs, magát is pihenni küldték ide a Mátrába?

Furcsa követelés

Kedves Ludas Matyi!
Mint rendszeres olvasód, tudom, hogy szereted a bürokratikus érdekességeket, így tudomásodra szeretném hozni az alábbiakat: Feleségem, mint a Hegyeshalmi Utasellátó dolgozója, jogosult arra, hogy kiskorú gyermekünk részére arcképes MÁV-igazolványt igényeljen. A rendelet értelmében el is küldtük a gyermek fényképét a személyi adatokkal együtt. A vállalat központja a

fényképet és az adatokat tartalmazó nyomtatványt visszaküldte azzal, hogy a mellékelt kimutatáson két, azaz: kettő tanúval igazoljuk, hogy 1956 november 3-án született gyermekünk 500 forinton felüli keresettel nem bír, illetve „önálló keresetet biztosító egyetemi, vagy főiskolai diplomája, vagy segédlevele" nincs.
Most meg vagyunk akadva. Senkit nem akarunk ugyanis hamistanúzásra biztatni. Mert hátha négy éves fiúnk például szabad idejében a műszaki egyetem ötödik évfolyamára jár, esetleg állásba is ment és 501 forint a fizetése? Ő ugyan semmi ilyesmit nem említett, dehát ezek a mai fiatalok semmit sem beszélnek meg a szüleikkel . . .

Gampe László
Hegyeshalom

Erről jut eszembe

Van egy rendkívül kedvelt cikke
Kispesten ma a ruhagyárnak:
Eltartó nadrág ez, amelynek
Gyártásában már élen járnak.

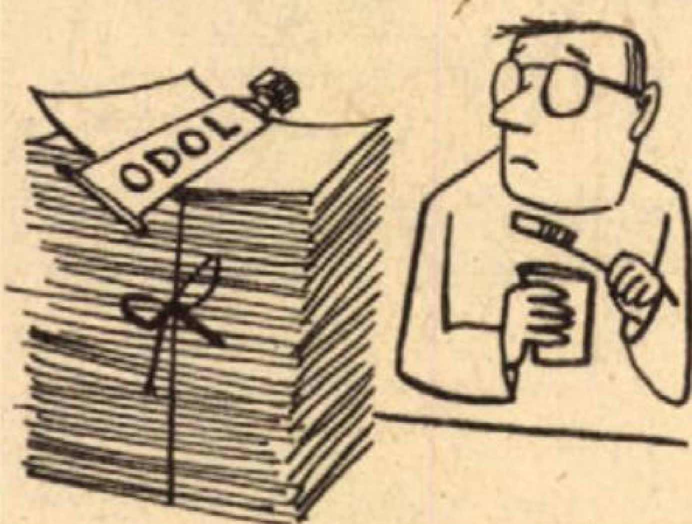
Nem élezem ki ezt a kérdést,
Ehhez a tollam nagyon gyenge,
De kérdem, vajon mért nem készül
Mondjuk, eltartó zsilettpenge?

(-véghy)

Le a bürokráciával

Intézkedjünk komplikáltan!

A fogpép: nemes dolog. Nemcsak fehérítő, fogkőoldó tulajdonsága van, hanem sajátos íze, illata, habzóképessége stb. – az illető márkának megfelelően. Gyakran előfordul azonban, hogy a fogyasztó a kedvenc fogkrémét nem tudja használni, mert a pép még csak nem is emlékeztet arra az ízre, illatra, habzóképességre, amit márkája hirdet. Mit tehet ilyenkor a fogyasztó? Vagy eldobja és egy másfajtával próbálkozik, vagy visszaviszi a boltba, és megkéri a boltost: cserélje ki olyanra, amit használni is lehet. A boltvezető, mint szakember, látja ugyan, hogy a portéka rossz, de nem cserélhet, mondván: neki ezt nem szabad. Ellenben visszaveszi a selejtkrémet – mert azt szabad

neki –, majd ad róla egy elismervényt, mert azt is szabad neki. Utána ennek a jegyzéknek a díszkíséretével elküldi a selejtet a Kereskedelmi Minőségellenőrző Intézetnek, hogy intézkedjék. Az intézet megejti a minőségvizsgálatot és levelet küld a panaszosnak. Szószerint így:

„A beküldött Odol fogpéppel kapcsolatosan közöljük, hogy azt megvizsgáltuk, és panaszát jogosnak tartjuk. A beküldött mintát Intézetünknél Bp. VIII., József krt. 6. III. e. II. szakosztályán átveheti, és az Elida gyárral történt megbeszélésünk alapján ott díjmentesen kicserélik (Elida Szappangyár, Bp. IX., Thaly Kálmán u. 9/II.).

Nomármost, ha a kedves fogyasztó megfogadja ezt a tanácsot, kivesz magának egy félnapos fizetésnélküli szabadságot, elvillamosozik a József körút 6-ig, ott felmegy a harmadik emeleti II. szakosztályra, ahol kellő igazolás ellenében átveheti a selejtet. Aztán továbbvillamosozik vele a Thaly Kálmán utcai gyárba, ahol „díjmentesen" átveheti a cserekrémet, amelyiknek habja, illata, íze stb.-je állítólag olyan lesz, amilyennek hirdetik.

Csak a vevőnek lesz keserű a szájaíze, ha utólag számolja el magának a villamosköltséget, meg a fél napidíját. Nem lehetne ezt egyszerűbben, ott a helyszínen, a boltban elintézni?

Gy. I.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Türelem és erőpróba" című cikkükkel kapcsolatban közlöm, hogy a naki tanácsháza kútját a Dombóvári Vasipari KTSZ megjavította. Köszönjük a Ludas Matyi segítségét.

Szebeni Kálmán VB-titkár
Nak.

*

„Közlekedem" című cikkükben említett gépkocsivezető szabálytalanul járt el. Az állomásokon várakozó kis- és nagykocsikat tetszés szerint igénybe lehet venni. A sorrend csak az egyforma befogadóképességű kocsikra vonatkozik.

Autótaxi Vállalat
Vermes György
forg. főoszt. vez.

Majd, ha fagy . . . ?!

Néhány héttel ezelőtt a Vadász utca 42. számú ház lakói — jól emlékezvén a tavalyi hóra —, kitörő örömmel fogadták a kőműveseket, akik generáljavítást végeztek az erre rászoruló kéményeken.

Az öröm azonban korai volt, mert az egyik kéményt a szakemberek olyannyira „rendbehozták", hogy a hozzátartozó kályhák úgy füstölnek, akár egy közepes vulkán a „Találkozás az ördöggel" című látványos színes francia filmen.

Azóta a lakók, a házfelügyelő, valamint az 1. sz. Szabó Ervin fiókkönyvtár ott didergő dolgozói buzgón szaladgálnak Ponciustól Pilátusig — de hiába, mert a rossz útra tért kéményt nem hajlandó megjavíttatni sem Poncius, sem Pilátus, sem a Házkezelőség . . .

(d—th)

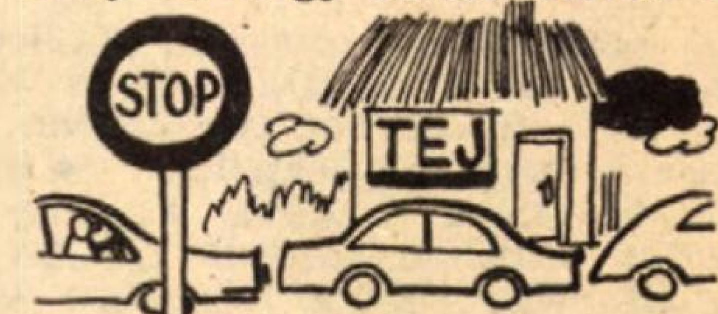
Stop!

Idegenforgalmunk egyre emelkedik. Aki nem hiszi, az figyelje meg a szállodák környékét. Azt fogja látni, hogy mindig több és több külföldi jelzésű autó vesztegel a hotelek előtt.

Ezek az autók bejárják a magyar vidéket is. Nyáron a Balaton környékét, más évszakokban érdekesebb vidéki városainkat és a magaslati kirándulóhelyeket.

Az idegenek nagy lelkesedéssel beszélnek a magyar tájak szépségeiről, de utazás közben néha bosszankodnak is.

Az országúton ugyanis gyakran megállítja őket egy-egy „Stop!" feliratú tábla. Fegyelmezett autósok lévén, megállnak, de hogy miért kellett fé-

kezniök, azt nem tudják kideríteni, mert nem tudnak magyarul, és így nem olvashatják el, hogy a „Stop" szó alatt rétescsárdát, vagy üdítő italokat hirdet az élelmes árusító.

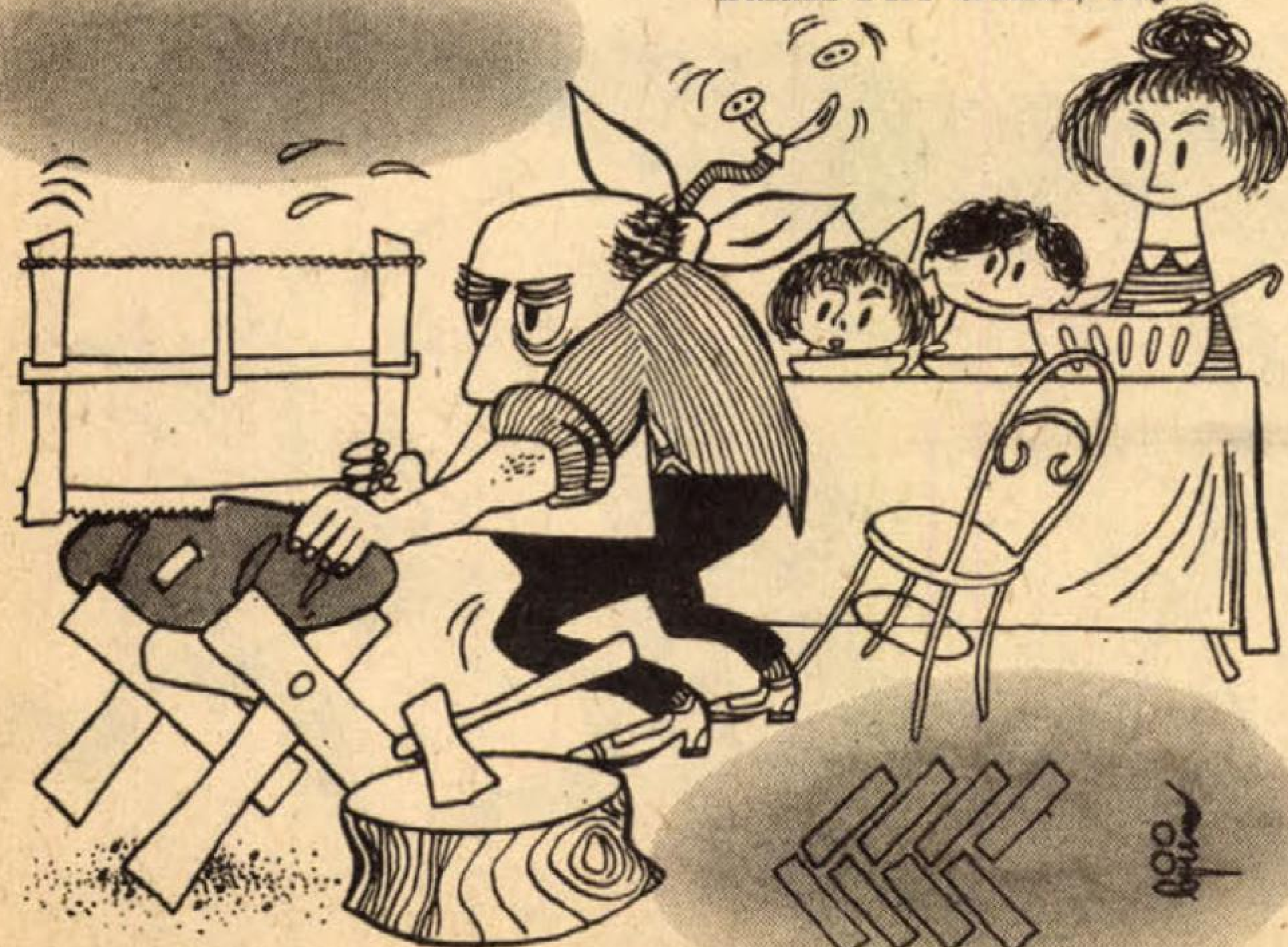
Ne bosszantsuk a külföldieket, és ne használjuk a nemzetközi „Stop" jelzést. Írják ki magyarul, vagy a világ minden nyelvén azt, hogy „Ital", „Étel", vagy „Rétes", de hagyják el a megállásra intő internacionális felszólítást.

Ennyi udvariassággal tartozunk külföldi vendégeinknek.

(p.)

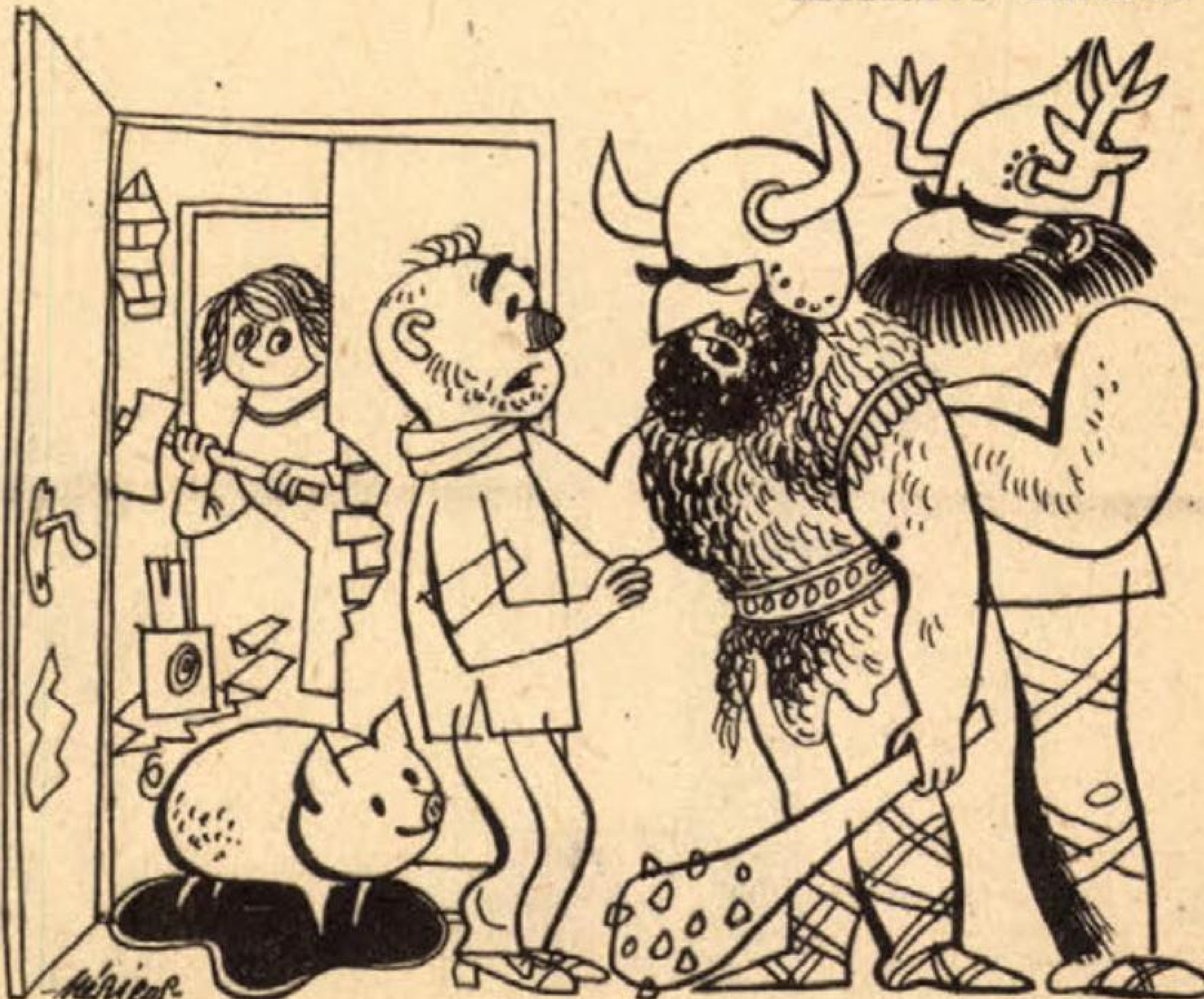
Szombati kenyér

Balázs-Piri Balázs rajza

Még mindig sok a lakásrongálás

Mészáros András rajza

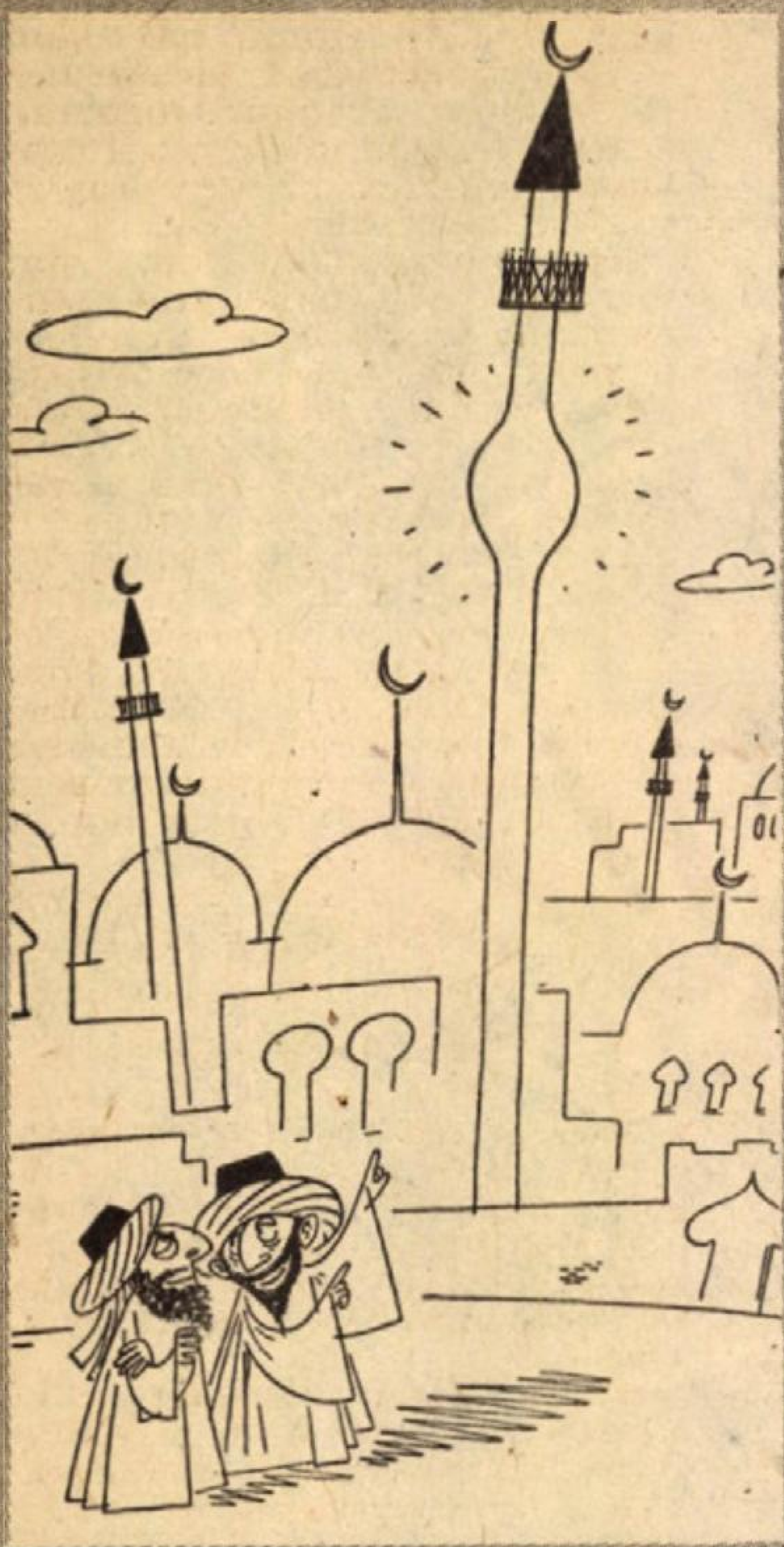

– A vandáloktól jöttünk egy kis tapasztalatcserére . . .

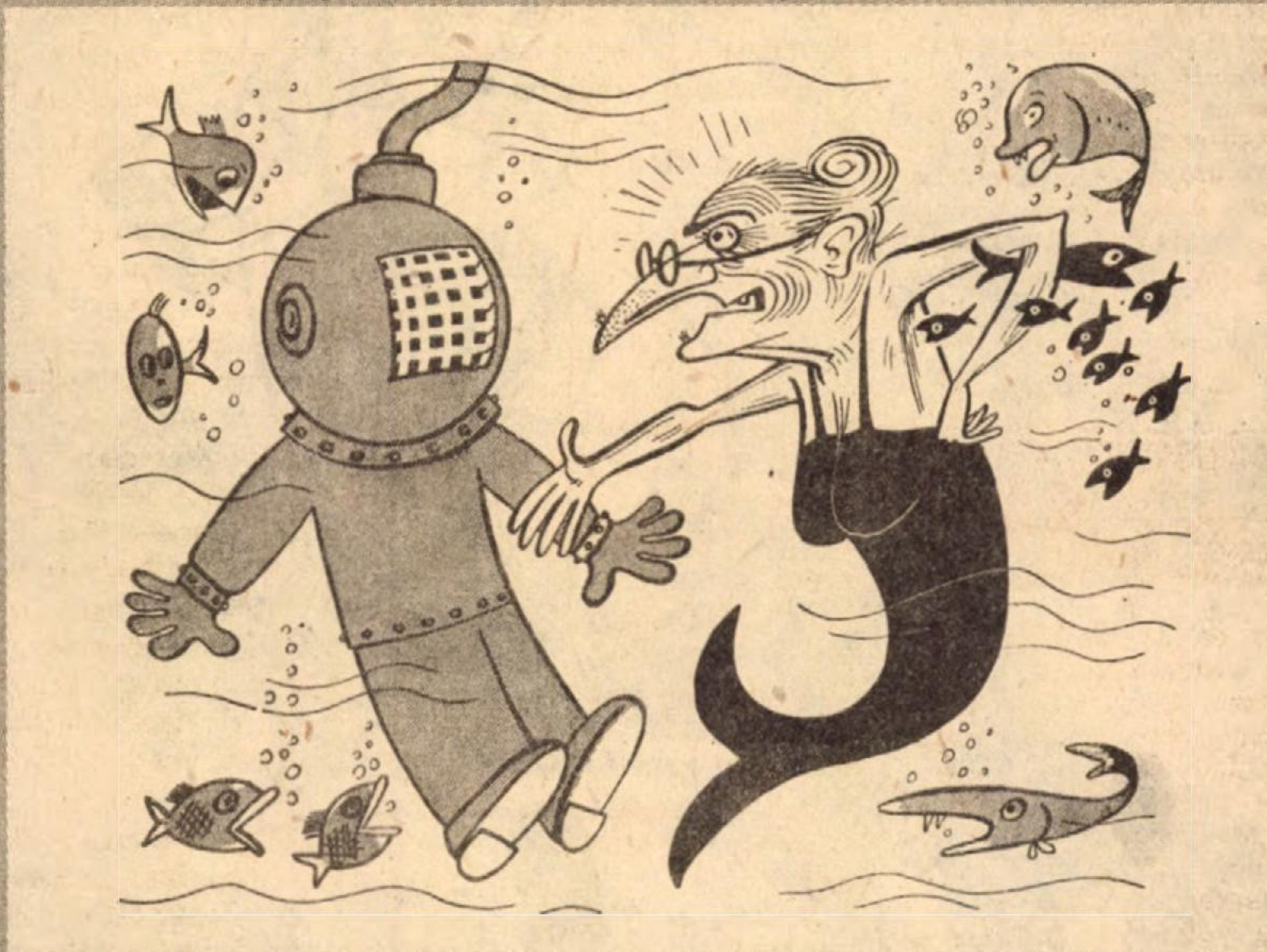
Rózsaszínű szemüveg

Egy esztendővel ezelőtt hunyt el Sándor Károly rajzolóművész, a Ludas Matyi kiváló és népszerű munkatársa. Szeretett kollégánkra emlékezve közöljük karikatúra-gyűjteményéből az alábbi rajzokat:

Ketten a minaretek tövében

– Már megy fel a müezzin...

– Vagy vegye el a lányomat feleségül, vagy szüntesse be a látogatásait!

Paradicsomi divatbemutató

– Jé, milyen édes! Egészen az apja!

Téli tárlat

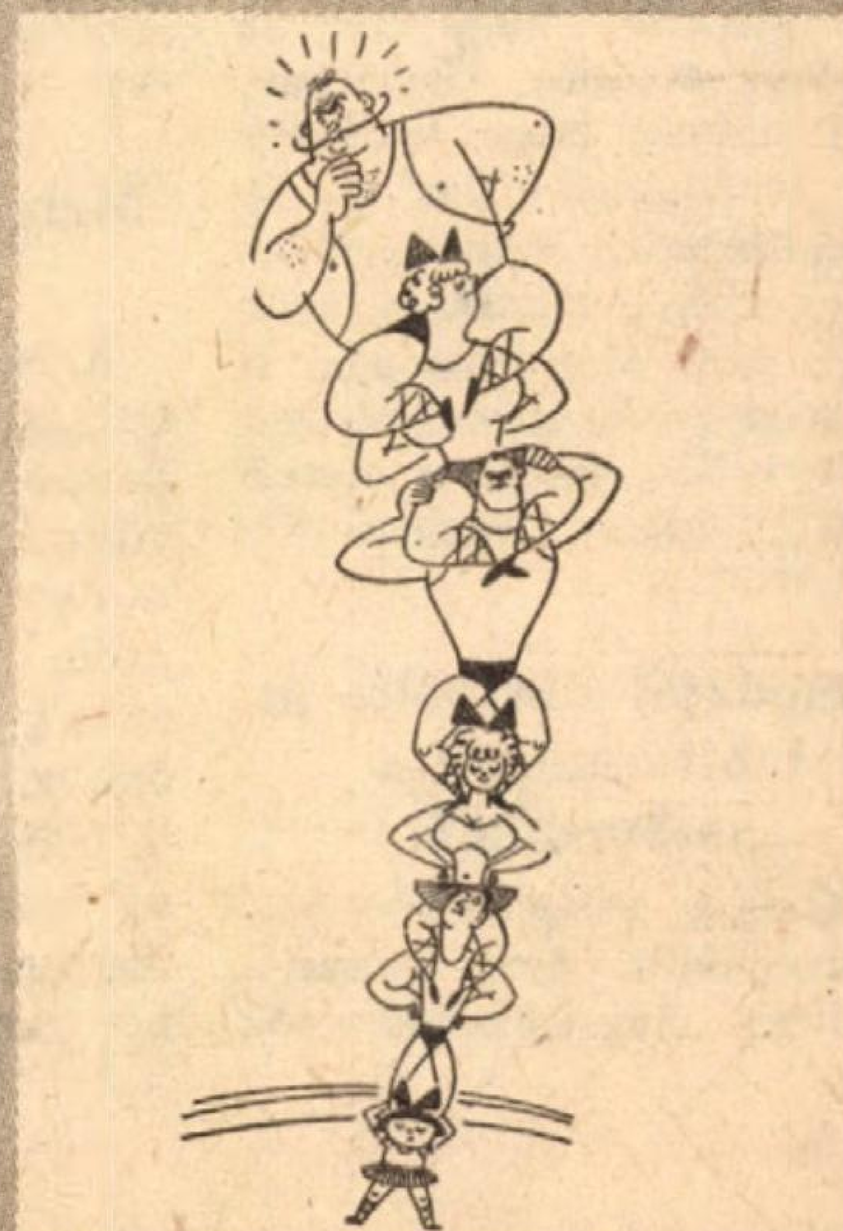

Anyai jótanács

– Kisfiam, ha lélegezni akarsz, a másik feledet kell kidugni a vízből...

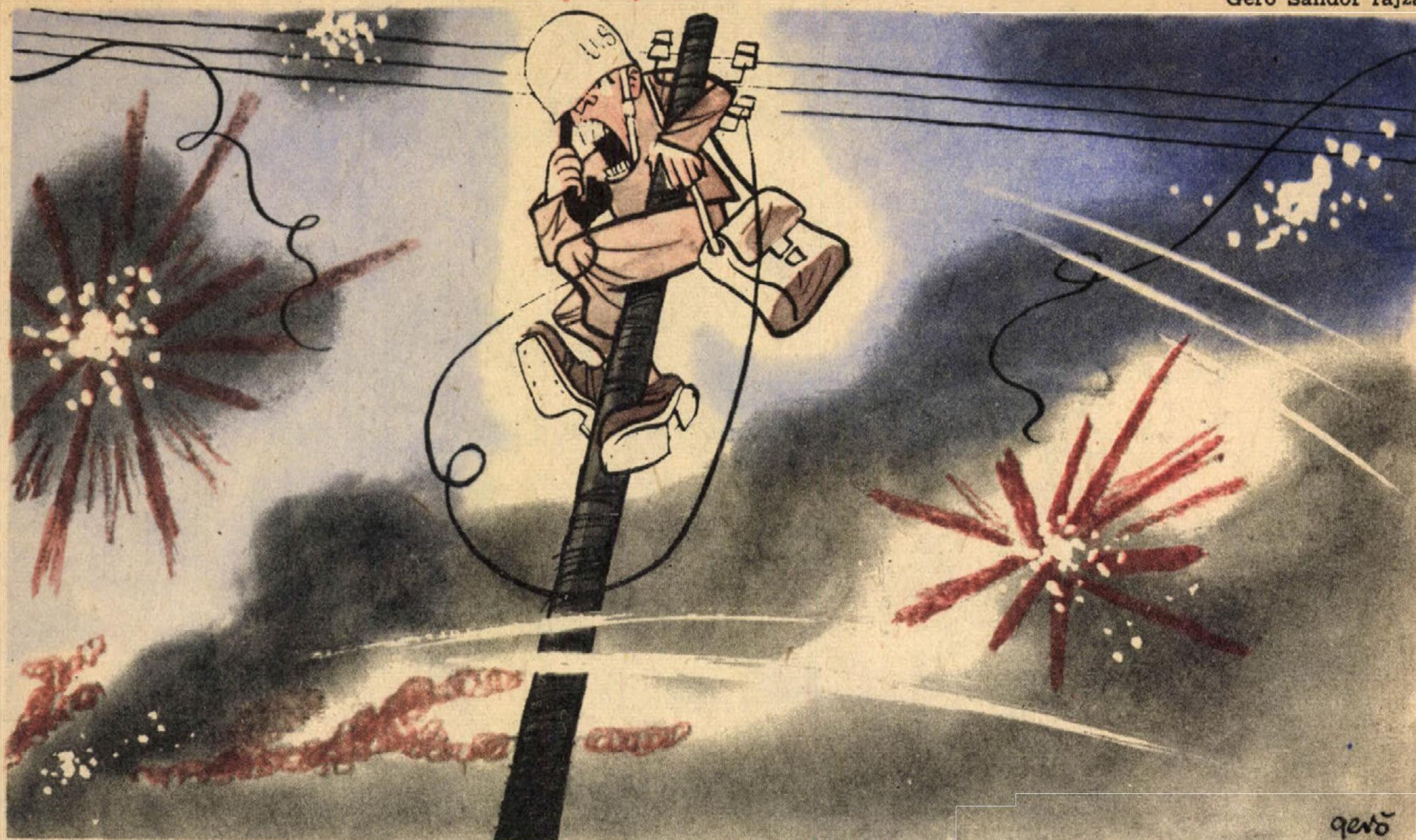
Cirkusz

– Ajjaj, fordítva csináltuk az egészet...

Helyzetjelentés Laoszból

Gerő Sándor rajza

– Halló, Pentagon! Ma kinek kézbesítsem a dollársegélyt?!

Meg kell a szívnek szakadni!

A Képes Ujság „Kézcsók és koporsó" című cikkében Huszszein királyról megírta, hogy „napjainkban is a sötét elnyomás és a *nyomor megtestesítője Jordániában.*"

A koldusszegény királynak felajánlott alamizsnákat juttassuk el a Képes Ujság szerkesztőségébe.

Feltalálták a saválló üveget!

Az Esti Hírlap hírt adott arról, hogy a Nagykanizsai Üveggyár saválló üvegcsöveket készít. Akármilyen meglepő, hogy üvegcsövet üveggyár készít, még meglepőbb, hogy ezek az üvegcsövek savállók. Úgylátszik, rosszul tudtuk, hogy az üvegnek a savállósága olyan ősi és elidegeníthetetlen műszaki tulajdonsága, akár a tojásrántottának a sárga szín. Már Rézi néni is azt javasolta múlt századbeli szakácskönyvében, hogy az ecetespaprikát dunsztos üvegben rakjuk el télire.

Micsodáját dörzsölte az ichtiozaurusz a fatörzshöz?

Az Ország Világ megszenesedett, ötven millió éves fatörzsről ír, melyhez még ichtiozauruszok és mammutok dörzsölhették hozzá az ormányukat. A mammutok valóban könnyen végezhették el ezt a műveletet, az ichtiozauruszok már nehezebben, mivel nem volt ormányuk. A fatörzshöz nyilván valami mást dörzsölhettek, olyasfélét, amit a cikk írója nyilván nem tartott ildomosnak pontosabban meghatározni. De bármelyik viszkető testrészét is dörzsölgette a fatörzshöz az ichtiozaurusz, a mammuttal egyidőben aligha vakarózhatott, mert amikor a szőrös agyarosok megjelentek földünkön, az ichtiozaurusz már régen kihalt.

Melyik Beethovenről van szó?

A Népszava egyik könyvméltatását azzal vezeti be, hogy Beethoven 119 esztendeje jött a világra. Mivel 119 évvel ezelőtt 1841-et írtak, a nagy zeneszerző pedig 1827 március 26-án, délután 5 órakor hunyta le szemét örökre, a Népszava cikkében nyilván egy másik Beethovenről, az Apassionata költőjének eddig ismeretlen névrokonáról lehet csak szó.

Miért nem robbant fel az Alagút?

A Népszava december 3-i számában az Alagút „tüdejét" mutatja be, mely szerinte friss levegőt fúj a benzingőzökkel teli Alagútba. Szerencse, hogy ezzel a megállapítással ellentétben a hatalmas ventillátorok csak a motorok égéstermékeit fújják ki és nem benzingőzöket. Ellenkező esetben ugyanis a „tüdő" üzemeltetése előtti időszakban régen felrobbant volna az Alagút, amikor valaki jövet-menet cigarettára gyújtott.

Egy emberrel több...

Olvastuk az Élet és Irodalom ismertetését Jean-Pierre Chabrol „Egy emberrel több" című regényéről. A cikk Chabrol filmrendezői munkásságát is méltatja, s a továbbiakban összefüggéseket mutat ki Chabrol rendezői és írói művészete közt.

Csakhogy a filmrendezőt – *Claude* Chabrolnak hívják, s csupán névrokona az írónak. Más szóval: egy emberrel több van, mint ahogy a cikkíró képzelte.

Dr. Árgus

Nyelvlecke

Villamoson, autóbuszon utaztamban elnézegetem azt a buzgó nebulót, aki éppen takarékosságra serkenti édesanyját, élénkpiros betűkkel felróva cserépkályhájuk oldalára a figyelmeztetést:

Anyú! Ne tüzeld el a papirt a MÉH pénzt ad érte!

Igaza van, hiszen sok anya oktalanul eltüzeli a papírt (tetemes anyagi haszonról lemondva), nem fölösleges hát a figyelmeztetés. Csak azt sajnálom, hogy ez a derék kisfiú nem kapott néhány leckét helyesírásból, mielőtt abban a nagy kitüntetésben részesült, hogy éppen az ő művét sokszorosították több ezer példányban. Megtanulta volna például, hogy az *anyu* rövid *u*-val írandó, még akkor is, ha a nyafogó gyerek elnyújtja ennek a szónak a végét. A *papir* í-je meg hosszú, s a vessző is nagyon hiányzik mellőle: Ne tüzeld el a *papírt,* (mert, hiszen, ugyanis, tudniillik stb.) a MÉH pénzt ad érte! Mondom, bizonyára megtanulta volna, hogyan kell a fenti intelmet szabatosan kályhára róni. De esetleg ki is lehetett volna javítani a rossz szöveget... Elvégre nem tipikus, hogy csak az a diák takarékos, aki nem ismeri a helyesírást.

(c)

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.5631 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.